Tủ sách Trăm hoa

chuyện hay, chọn lọc và lành mạnh

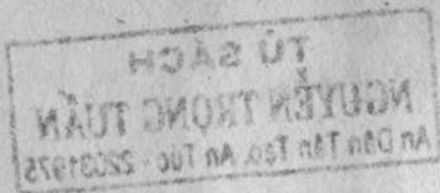
Bảo nhau mà đọc ! Chuyền tay nhau mà đọc

TỪ KẾ TƯỜNG

KHU RỪNG HOANG VU

TỪ KẾ TƯỜNG

TỔNG PHÁT HÀNH
280, Vĩnh Viễn Sàigòn (Quận 10)

TỪ KẾ TƯỜNG

KHU RỪNG HOANG VU

(TRUYỆN DÀI)

Tủ Sách **TRĂM HOA**

1

PHIẾN ĐANG GIŨ NHỮNG CHIẾC ÁO NGẮN và xả xong lượt nước cuối cùng phơi lên sào kẽm giăng chếch một góc sân thì Hài đạp xe tới, chiếc xe đạp của Hài mới được ráp trên tỉnh mang về tuần trước. Đó là phần thưởng của chú Truy cho Hài khi nghe tin Hài đã đậu Tiểu Học. Chiếc xe sơn màu xanh lá cây, phụ tùng toàn nhôm, mỗi lần đi ra nắng thì lấp lánh. Hài có một tật kỳ cục là bất cứ lúc nào, ở đâu, khi thắng xe lại cũng bóp chuông inh ỏi. Phiến vốn không thích nghe tiếng chuông xe đạp. Mỗi ngày khi tan học Phiến đã phải khó chịu đứng nép sát vào lề đường tránh cho bọn con trai đi qua. Bọn con trai đã thi nhau bóp chuông và đạp xe vù vù qua mặt con gái. Hình như họ cố ý bóp to để chọc tức, và đạp xe vù vù

...e khiến người khác phải lé mắt. Phiến đã tức anh ách trong lòng khi nghe tiếng chuông xe đạp của Hậu. Nhưng không lé mắt gì hết khi Hậu biểu diễn chạy xe lòn từ đòn gánh để lên yên rồi lại lái bằng hai bàn chân. Hai bàn tay Hậu lúc đó kẹp hai bên màng tang. Chiếc xe sẳn trớn chạy vo vo không hề ngã. Nhiều đứa bạn của Phiến đã thầm phục tài lái xe đạp của Hậu. Chúng nó đã lé mắt, bặm môi hít hà mỗi lần con nhà Hậu biểu diễn lái xe bằng hai chân.

Nhưng Phiến vẫn tỉnh bơ, chẳng thèm để ý tới lại thầm mong cho Hậu vấp phải một cục gạch nào đó ở giữa đường lăn cu lơ một lần cho bỏ ghét.

...ài vừa đạp xe vào tới sân đã bóp chuông ầm ĩ. Phiến mắc xong chiếc áo cuối cùng lên sào kẽm quay ra lườm bạn gắt :

— Hải vào im lặng không được sao mà ầm ĩ thế. Nhức óc quá chừng.

Hải cười cười, xuống xe. Chống cái chân để dựng xe lên. Hai bánh xe còn quay vòng vòng một hồi mới chịu ngừng. Hải vỗ vỗ lên yên xe, vừa lấy hai sợi dây thung đeo ở cổ tay ra cột tóc mình

lại thành hai bím. Tóc Hải đen huyền, dài chấm lưng nên khi cột bím lại tóc như ôm lấy mặt con nhỏ dễ thương chi lạ, và mặt Hải lúc bấy giờ nom bầu bĩnh như mặt con búp bê Nhật-Bản.

Hải bím tóc xong, nhìn Phiến cười :

— Xin lỗi nhé, Hải quên.

Phiến vẫy tay cho khô nước, song đứng dựa vào gốc sầu đông bên rào nói :

— Hải lúc nào cũng quên, bộ mắc thuốc con nhà Hậu rồi hả ?

Hải đỏ mặt :

— Không phải. Hải quên thiệt mà.

Phiến cúi nhặt một chùm trái sầu đông chín vàng rụng dưới đất lên mân mê trong mấy ngón tay.

Hải cũng đứng dựa kế bên hỏi :

— Chiếc xe đẹp chứ Phiến ?

Phiến vẫn mân mê mấy trái sầu đông nhỏ bé, không ngó nhưng vẫn gật đầu :

— Ừa, đẹp !

— Chú Truy nói xe này tốt lắm. Tất cả đều bằng nhôm, xe của Pháp đó, Phiến thấy ở sườn có khắc hàng chữ « mách in phờ răng » đó không.

Chú Truy ráp ở tiệm Vạn Lý đường ông bà Nguyễn Trung Long trên tỉnh đó.

Phiến hững hờ góp chuyện:

— Ừa, xe của bọn thằng Hậu cũng ráp ở tiệm Vạn Lý.

Hài ra vẻ sành sõi :

— Cái tiệm đó lớn lắm. Đường ông bà Nguyễn Trung Long cũng lớn nữa. Chú Truy gọi đó là đại lộ. Đường ông bà Nguyễn Trung Long bị cắt bởi đường Ngô Quyền thành cái ngã ba dẫn xuống trường công chúa Ngọc Hân. Hết hè này Hài sẽ lên tỉnh để chú Truy dẫn đi thi vào đệ thất Lê ngọc Hân. Nếu đậu Hài sẽ ở trên tỉnh luôn không về đây nữa.

Phiến hỏi :

—Thi vào Lê ngọc Hân chắc khó lắm phải không ?

— Không biết. Nhưng thi phải hy vọng đậu. Thế Phiến có lên tỉnh thi không ? Hài nói với chú Truy cho.

Phiến lắc đầu :

— Khó lắm làm sao mà thi.

— Phiến thi chắc phải đậu. Năm nay Phiến lãnh phần thưởng hạng nhất mà.

— Nhưng Phiến không có nhà quen ở trên tỉnh.

— Thì ở với Hài và chú Truy.

Phiến trợn mắt cười :

— Eo ui, kỳ ghê lắm!

— Kỳ là làm sao ?

Phiến đỏ mặt, ngó sang phía khác. Và vô tình, mấy ngón tay Phiến bóp mạnh, mấy trái sầu đông vỡ ra tróc vỏ vàng. Chất bột trắng mịn bám vào mấy ngón tay Phiến. Cô bé ngẩn ngơ một thoáng. Hài lập lại câu hỏi :

— Kỳ là làm sao hả Phiến ?

Hài nắm lấy bàn tay Phiến, gặc một cái nói :

— Nếu hai đứa thi đậu, học một trường, ở chung một nhà trên tỉnh thì thích nhỉ ? Chú Truy đang học thi tú tài đôi, chú Truy học giỏi lắm, sẽ kèm tụi mình. Học Lê ngọc Hân hách lắm Phiến ạ.

Phiến gật đầu, đưa tay đón mấy chiếc lá sầu đông vừa rụng. Hài say mê kể chuyện trên tỉnh. Phiến chưa lên tỉnh lần nào. Hài thì đi mấy lần nên vanh vách. Toàn nói những điều mới lạ hấp dẫn với Phiến. Nào trên tỉnh có công viên Lạc Hồng,

có cây đa già mấy mươi tuổi cành lá xum xê trên mười người ôm cũng không hết, có bến bắc, có nhiều tàu Tây chìm phía bên kia Cồn Rồng. Có quán kem, rạp chiếu bóng và nhất là những con đường rộng thênh thang.

Kề chán Hài lại quay sang chuyện học. Hài thúc vào hông Phiến, háy mắt làm như có một điều mới lạ :

— Con nhà Hậu cũng định thi vào Nguyễn đình Chiểu đó.

Phiến tròn xoe mắt :

— Thật hả ?

— Thật. Chính con nhà Hậu nói với mấy đứa kia. Hậu học giỏi, chắc sẽ đậu.

Phiến bàng hoàng :

— Thế hết hè họ lên tỉnh cả sao ?

— Một số thôi.

— Vậy buồn chết.

— Đề Phiến vào dẹp thau rồi mình ngồi trên thềm nhà nói chuyện.

Không đợi Hài gật đầu. Phiến nhanh nhẹn cầm lấy thau đi thoăn thoắt vào nhà, Hài dòm theo bạn mỉm cười.

Hài đi loanh quanh dưới gốc sầu đông. Một lúc ngước mắt nhìn lên những chùm trái sầu đông chín vàng đu đưa trong cành lá theo mỗi cơn gió. Những chùm trái sầu đông này rồi sẽ rụng khi có cơn gió mạnh. Cuối mùa rồi còn gì. Lá sầu đông cũng héo úa rụng gần hết, trơ những cành xác xơ.

Bất ngờ có hai con sáo từ đâu bay tới đáp trên ngọn sầu đông. Chắc là một cặp vợ chồng nhà sáo. Hài thấy một con đang mổ vào chùm sầu đông chín. Trái sầu đông rơi rụng lộp độp xuống chỗ Hài đứng. Con kia đang ngểnh cổ kêu một tràng dài. Sáo nuôi trong nhà mới khôn, nói được tiếng người. Như con sáo nhà Hậu. Mỗi lần Hài đạp xe ngang qua cửa con sáo kêu : « Hài có xe máy mới, Hài có xe máy mới » làm Hài ngượng quá không dám ngó vào nhà mà đạp xe chạy miết. Từ hôm đó Hài cố tránh không dám đạp xe qua cửa nhà Hậu nữa. Con sáo này là con sáo rừng, nên kêu một tràng dài mà Hài vẫn không hiểu nó muốn nói gì. Nhưng giọng sáo kêu nghe ròn rã, vui tai. Hài buồn chân hất mấy trái sầu đông vừa rụng vào mí rào. Thình linh Hài nghe có tiếng đạn bùn đi « rẹt » một tiếng trên ngọn sầu đông rồi tiếng reo vang của Hậu.

— Trúng rồi. Con sáo lãnh một viên kẹo rồi.

Nó rớt, Hài chưa kịp ngó ra rào, đã thấy con sáo từ trên ngọn sầu đông rớt phịch ngay trước mặt. Hài ôm lấy ngực suýt kêu thét lên. Con sáo đã chết, nằm im không dãy dụa gì hết trơn. Cánh nó bị gãy máu đỏ thắm cả sắc lông đen mướt. Hài buột miệng kêu :

— Tội quá.

— Cái gì mà tội ?

Hài quay ra, đã thấy Hậu đứng bên rào, trên tay còn cầm chiếc ná thung lên nước bóng loáng. Hậu ghếch một chân lên khoảng hàng rào thưa cười :

— Sợ hả ?

— Sợ gì ?

— Sợ con sáo chết chớ sợ gì.

Hài mím môi :

— Hậu ác lắm. Bắn nó chết mang tội, khi Hậu chết xuống dưới sẽ bị người ta bắn lại như vậy.

Hậu làm bộ thè lưỡi :

— Eo ui ghê quá.

Hài lườm :

— Không có đùa đâu. Nói thiệt đó.

— Thế khi chết xuống dưới Hài làm sao ?

Hài ngẩn ngơ một lúc rồi nói :

— Khi chết xuống dưới Hài sẽ không làm sao hết vì Hài không có ác Hài không có bắn chim sáo như Hậu.

Hậu quàng ná thung vào cổ. Sửa lại cái kết đội trên đầu :

— Hài hiền lành lắm há ?

— Không biết.

— Bữa nọ thấy Hài bắt bướm ép vào vở. Bộ con bướm nó không chết hay sao ? Hài giết bướm để ép cũng như Hậu bắn chim sáo vậy. Nếu Hậu ác thì Hài cũng ác. Nếu Hậu có tội thì Hài cũng có tội chết xuống dưới Hài cũng sẽ bị người ta giết để ép vào vở.

Hài cãi :

— Hài chỉ ép bướm chớ không có... giết. Với lại bướm không có máu. Còn Hậu bắn sáo gãy cánh máu ra thấy mà ghê. Hài không có ác như Hậu.

Hậu nhún vai rất điệu bộ :

— Thôi không cãi với Hài nữa. Ai mà cãi cho lại con gái.

Bây giờ nhờ Hài lượm giùm con sáo đi.

— Hậu vào lượm đi...

— Con nhà Phiến không ưa Hậu.

— Phiến vào nhà rồi.

— Nhưng Hậu không thích. Hài lượm giùm đi.

Hài ngó vào nhà rồi dòm chim sáo :

— Eo ui. Hài không dám đụng đến nó nữa là.

— Cầm cái cổ là xong.

— Không dám, mắt nó còn mở.

— Cầm cái chân cũng được, dễ ợt.

Hài rút cổ :

— Eo ui, cái chân nó co quắp như chân người.

Hậu chồm đầu chỉ :

— Thì Hài cầm lấy cái cánh rồi đưa ra đây.

Hài lè lưỡi :

— Eo ui, cái cánh máu không. Thấy mà ghê, Hài không dám.

Hậu ức quá, gắt :

— Cái gì cũng không dám. Hài nhát như con gái ấy.

Hài cười :

— Chớ ai nói Hài là con trai như Hậu bao giờ ?

Hậu biết mình nói lỡ. Nên chống chế :

— Còn lâu Hài mới làm được con trai. Làm con trai khó lắm chứ bộ.

Phiến lắc đầu :

— Thôi Hậu vào lấy đi. Ghê quá.

— Không thích vào.

Phiến bậm môi cầm lấy cây que.

Hài cũng cầm một cây que.

Hai người kẹp con sáo rồi từ từ đưa tay ra rào. Hậu chộp con sáo cho ngay vào túi quần « soọc » cười :

— Phiến có lên tỉnh thi không ?

— Không.

— Nếu không Phiến sẽ lên lớp tiếp liên hả ?

— Không biết.

Hậu cười đều, bước tới chỗ dựng xe đạp, leo lên, nói với lại :

— Có ông thầy mới ở trên tỉnh xuống dạy lớp tiếp liền đó. Coi chừng Phiến sẽ học ông ?

Phiến ngạc nhiên đưa mắt cho Hải, nhưng vẫn làm ra vẻ tỉnh bơ trước mặt Hậu. Con nhà Hậu lại biểu diễn lái xe lòn, kềm ghi đông bằng hai chân chạy qua rào nói ghé vào :

— Ông thầy giáo trẻ măng.

Nói xong Hậu đạp xe vù vù, mất hút sau đám bụi mù từ phía bên kia cánh đồng bay sang. Phiến kéo tay Hải nói :

— Mình đi xem mặt ông thầy mới. Hải gật đầu. Cả hai leo lên xe. Phiến ngồi phía sau « bọt ba ga » cho Hải chở.

Ra khỏi ngõ Phiến thúc vào hông Hải cười khúc khích.

— Ông thầy trẻ măng chắc dữ lắm hả Hải ?

— Không đâu, ông ấy trẻ chắc hiền.

Hải đạp xe tới trường. Còn một tuần nữa mới hết hè nên cổng trường còn đóng chặt. Ba dãy lớp im im. Mái tôn chói nắng tường vôi vàng phai hết màu. Phiến ngó lớp mình. Cửa lớp đóng kín mít.

Sân trường vắng hoe. Toàn màu lá chết. Trên bồn cỏ giữa sân trường cây cột cờ cao lêu nghêu, thẳng vút lên, nom bơ vơ buồn bã như một cái cây khô giữa đồng không. Phiến thấy lẫn trong cỏ vài đóa hoa mười giờ nở đỏ ối. Phiến nghe như có một nỗi buồn dâng lên trong lòng. Tiếng ve kêu vang trên hàng soan Tây, hoa vàng rực, cô học trò Tiểu Học tự nhiên thấy mình lớn hẳn lên một tuổi nào đó bên ngoài cổng trường đóng kín.

Hải làm thinh đạp xe. Phiến ngó lén bạn.

Đoán thầm Hải cũng đang buồn. Phiến giục :

— Tới nhà thầy nhanh lên.

— Thì từ từ rồi cũng tới chớ bộ.

Khi Hải đạp xe vòng qua chợ quận. Phiến đã ngó xéo qua khu nhà của thầy giáo, cô giáo. Còn một tuần nữa trường mới khai giảng nên khu nhà trọ còn vắng hoe. Chỉ có căn ở giữa là mở cửa. Hải đạp xe chầm chậm, cả hai chú ý dòm vào để xem mặt ông thầy mới như lời Hậu vừa thuật. Bất ngờ cánh cửa được mở rộng ra, ông thầy giáo mới miệng ngậm điếu thuốc, một tay cầm tập nhạc tay kia xách cây đàn đi thẳng ra thềm. Hải định

thắng xe lại nhưng Phiến đã thúc vào hông :

— Chạy đi rồi vòng lại.

Khi Hài vòng xe lại ông thầy giáo mới đã ngồi yên trên thềm,mặt hơi cúi để nhìn những nốt nhạc, Nghe tiếng xe chạy tới ông ngững lên nhìn. Phiến giấu mặt sau lưng Hài hối bạn chạy nhanh lên. Qua khỏi nhà thầy, hai người cười khúc khích.

Hậu đạp xe xuống dốc dẫn vào nhà Thuận. Theo thói quen Hậu ghếch hai chân lên ghi đông xe, hai tay buông thỏng ra bên ngoài. Xuống dốc, chiếc xe còn mạnh trớn nên chạy vèo vèo. Hậu huýt sáo, dong xe dưới hàng cây xanh mát lá. Tới ngõ vào nhà Thuận, Hậu quẹo xe vào dựng dưới gốc cây, đứng gọi lớn :

— Thuận ớ ừa.

Có tiếng Thuận đáp lại từ bên trong.

Một lúc Thuận đi ra.

Hậu móc con sáo chết từ trong túi quần sọt thảy cho Thuận bắt rồi cười nói :

— Tao mới vừa hạ nó ở ngọn cây sầu đông nhà con nhỏ Phiến. Mày làm thịt đi, phơi khô.

Chiều nay sẽ có một chầu chim nướng xả ớt.

Thuận cười tít mắt :

— Con này nữa là mình có năm con tất cả. Chiều nay tha hồ. Mày đi đâu ?

— Thì đi lại mày làm thịt con chim sáo chớ đi đâu. Làm đi mày !

— Chiều nay tụi Lộc Thuận đá trận phục thù. Mình không ra sân banh với tụi nó sao ?

— Chiều rồi hãy ra. Bây giờ « xử tội » nó đi.

— Ra sau nhà. Mày đi không ?

Hậu gật đầu :

— Đi chứ sao lại không ?

Hai đứa đi vòng qua khoảng sân để ra sau nhà.

Buổi sáng con nước lớn đầy trong những rạch rạch sau vườn. Hậu ném một hòn đất xuống nước hỏi Thuận :

— Mày thích thi đậu Nguyễn đình Chiều không ?

— Tao vái cho thi... rớt.

— Sao lại vái cho thi rớt.

Thuận cười :

— Thì tao cũng như mày. Tao không thích lên tỉnh học, ở nhà học Tiếp Liên với ông thầy mới này vui hơn.

— Vậy thì mình cùng « làm bộ » thi rớt nhé. Thuận nhé !

— Không được. Lỡ ở nhà biết ra thì phải đòn.

Hậu ném một hòn đất xuống mặt nước nói :

— Thôi bỏ qua chuyện đó đi. Mày nhổ lông con chim sáo lâu quá.

Thuận cười :

— Xong rồi.

Thuận đưa con chim sáo đã vặt hết lông ra trước mặt Hậu. Nắng làm da con chim sáo ngả màu vàng.

Hậu cười :

— Muối xả ớt chứ ?

— Chứ sao nữa. Mày ở đây chờ tao một chút nhé.

Thuận đi vào nhà. Một lúc trở ra xoa hai tay vào nhau cười :

— Bây giờ mình đi ra sân banh.

— Xe mày đâu ?

— Hư rồi.

— Tao chở.

Hai đứa đi vòng ra sân trước. Hậu ngồi trên yên. Thuận ngồi đòn gánh. Hậu đạp xe ra đường. Qua khỏi con dốc Hậu phóng như bay tới sân banh.

Trên sân banh, bọn nhóc đã chia làm hai phe Lộc Thuận và phe Phú Vang. Thấy Thuận và Hậu tới, Côn mừng rỡ la lớn :

— Tưởng tụi bây không tới chứ. Cả bọn đang chờ.

Hậu phát vào vai Côn :

— Hôm nay mày làm sao để lưới không bị thủng nhé.

Côn híp mắt :

— Mày yên chí lớn. Côn keo su mà.

Thuận đưa quả đấm ra dọa :

— Lọt một trái, ăn một quả đấm chịu chứ ?

— Chịu.

Thuận và Hậu chạy lên phe mình. Hai đứa là

hai mũi dùi nhọn sắc của đội cầu Phú Vang. Hậu cánh phải và Thuận cánh trái. Mỗi lần banh giao xuống hai đứa tha hồ vờn mặt địch thủ và ít khi Hậu sút vào gôn mà không ghi bàn thắng. Tụi Lộc Thuận ngán nhất là cặp Thuận Hậu. Nãy giờ chúng cầu mong hai đứa đau răng hay đau bụng nằm liệt ở nhà để hy vọng tung lưới Phú Vang rửa hận. Bởi vì trận này là trận phục thù. Tuần trước Phú Vang đã « tặng không » cho Lộc Thuận 3 quả ngon ơ.

Hậu hỏi :

— Tụi mày bắt thăm chưa ?

Phước khoanh vòng ngón trỏ lại làm hiệu đã chọn được phần đất tốt.

— Ngon lắm như mầy thấy không có chói mặt trời.

Tiếp, bên đội cầu Lộc Thuận than :

— Tụi mầy ăn gian lần nào bên tao cũng bắt thăm nhằm phía chói mặt trời cả.

Thuận cười :

— Tại bên mày xui. Tụi tao công bình thấy mồ.

Nhuận bên Lộc Thuận cự nự :

— Tụi mày ăn gian ngầm. Thằng Phước cầm hai cây thăm trong tay cố ý đưa thăm cho tao bắt.

— Thì mày đừng cố ý, cứ giả vờ để bắt cây thăm cụt.

Hậu cười phá lên :

— Vậy là tụi mày xui còn kêu nỗi gì ?

— Lần sau tao đề nghị nên để hai miếng giấy làm thăm trong cái nón rồi lắc. Đứa nào hên hoặc xui đều không nói gì được. Như vậy công bình.

Hậu gật đầu :

— Đồng ý.

Tiếp vỗ tay bốp bốp :

— Giao banh. Bên tao chọn « đất xấu » thì được quyền giao banh trước.

Phước trao banh vào chân Tiếp. Con nhà này giữ lại.

Hai đội cầu giàn quân đối mặt nhau. Nắng buổi trưa nóng gắt, và sân banh không có một bóng cây che nhưng tụi nhóc vẫn tỉnh bơ chờ quả banh tới trong chân mình.

— Giao banh lẹ lên chứ.

— Ngần ngừ cái nồi gì Tiếp ?

Tiếp liếc mắt cho bồ nhà, giả vờ đá giò một cái về phía trước cho Phú Vang chạy theo rồi bất ngờ móc quả banh về phía sau cho Sành cao. Nhưng Hậu đâu có mắc lừa cái trò trẻ con đó. Nên nó đã chận trước Sành cao chụp banh rượt theo Hậu sát đít. Nhưng con nhà này chạy như gió phóng liền qua nửa phần sân của Lộc Thuận. Bây giờ quân của Phú Vang đều dồ hết xuống Thuận góc trái sẵn sàng ở góc trái của mình và banh từ chân Hậu đưa qua Thuận lướt qua địch thủ để tới gần khuôn thành của Lộc Thuận, Bình sứt, và Quang điên giữ mặt thành. Quang điên đúng là... điên, chưa chi đã phóng tới « mạt kê » banh trong chân Thuận.

Quang điên to khoẻ như tượng đồng, cặp giò lại cứng như sắt nguội. Ỷ thế mạnh húc bừa vào chân địch thủ. Thuận ốm gầy như cây que ngã bổ ngữa ra « sân cỏ ». Trái banh lọt vào chân địch thủ lên khỏi « lằn vôi giữa sân » Thuận ốm tức quá la chói lói :

— Thằng Quang điên chơi xấu đá vào chân tao để cướp banh.

Quang điên cười hì hì :

— Mày còn nằm đấy à ? Tao tưởng mày đã dính luôn theo trái banh rồi chứ.

Thuận ốm ôm chân suýt soa :

— Mày ỷ cái chân to khỏe ăn hiếp cái chận gầy còm của tao. Chiều nay ráng mà gánh ít nhất là 5 quả dừa về mà xài.

Bình sứt chu môi sứt cười :

— Còn lâu. Chiều nay tụi tao phục thù.

Tiếng tu huýt của thằng Khánh đen ré lên, ở cuối sân Phú Vang. Bình sứt vỗ tay :

— Rồi, bên mày lãnh trái phạt góc này thì làm sao bắt nồi.

Hậu hỏi lớn từ phía phải cho Thuận nghe :

— Phạt góc à ?

Thuận gật đầu :

— Về chứ !

— Khỏi cần. Tụi nó dư sức.

Quang điên chọc tức :

— Cho dù thằng gôn của mày có đôi bàn tay bằng nhựa như Rạng cũng không tài nào, thằng Minh có tài đánh đầu « nghề » lắm. Hậu ngó Thuận, rồi nhìn theo trái banh bay bổng lên từ chân của bọn Lộc Thuận tới giữ sát khuôn thành của mình. Quang điên nói đúng, nó không nịnh bỏ nhà của nó đâu, vì thằng Minh đầu quả có tài đánh đầu đáng ngại. Bọn nhóc Lộc Thuận ào cả qua khuôn thành Phú Vang. Tụi nó định làm bàn ngay ở phút giao banh đầu tiên này.

Hậu nói lớn :

— Nguy quá.

Quang điên được dịp :

— Nguy là cái chắc.

Quả nhiên sau cái đánh đầu của con nhà Minh, khuôn thành của Phú Vang rối loạn. Trái banh đi sát mặt đất và chìm mất trong đám đông khiến Hậu không còn nhìn thấy gì nữa cả. Quang điên vỗ tay lia lịa :

— Sức mấy mà bắt nổi.

Bỗng đám đông dạt ra khi tiếng tu huýt của

« trọng tài » ré lên và banh từ chân Côn đá bổng lên giữa sân.

Hậu thở phào, cười tít mắt :

— Côn cao su mà.

Quang điên buồn xo :

— Minh đầu hôm nay tệ quá. Mất một dịp bằng vàng để làm bàn trước.

Bình sứt than :

— Bên mình thiếu một cú sút búa bổ nên Côn mới đỡ nổi.

Thuận trông chừng banh từ trong chân của Phước, còn nhà này được mỗi một nước lừa, nó lừa banh như gió. Lừa bằng cả hai chân và đôi khi « ăn gian » bằng cả bàn tay nữa. Thuận đoán biết nó chưa chịu giao banh cho mình đâu. Nó khoái lừa và thích biểu diễn tài lừa banh của nó. Phước lề lừa banh qua mặt các địch thủ như mèo vờn chuột, Lộc Thuận kéo quân vây bọc lấy Phước không cho con nhà này đem banh xuống nữa, Phước lừa banh qua chân mặt, đá dứ một cái dụ địch thủ và dùng chân trái đá giao về phía Thuận. Con nhà

này đưa banh xuống ba bước ngang với cặp a la de của Lộc Thuận.

Quang điên định nhào tới mạt kê cướp banh, nhưng Thuận đâu có để bị cướp banh một lần nữa. Nó đá thần tốc qua cho Hậu. Bình sứt phóng ra, nhưng hụt. Banh ở trong chân Hậu vút vào giữa khuôn thành Lộc Thuận. Phước đã có mặt để hứng banh trước cặp giò sắt nguội của Quang điên. Mừng trong khuôn gỗ của Lộc Thuận thoáng một chút bối rối thì banh đã tới sát mặt, Bình sứt phóng tới phá ra ngoài, lại hụt. Banh vào chân Thuận và được giao liền qua cho Hậu. Quang điên ngã người ra phá. Hậu dùng bàn chân trái hất banh lên đầu gối dùng đầu gối mặt ném banh cho Chính.

Con nhà Minh khum người đánh một cái đầu thật đẹp. Nhưng banh lại dội vào sàn ngang trở ra. Thuận đứng một mình một cõi, sút như búa bổ trở vào. Mừng phải phóng sát vào góc thành đón banh.

Nhưng trái banh đi nhanh trong tít tắc nằm gọn trong mành lưới. Tiếng tu huýt ré lên theo với tiếng vỗ tay vang dậy của Phú Vang. Hậu nhảy tới đấm vào vai Thuận :

— Hôm nay mày sút đẹp lắm.

Thuận cười tít mắt :

— Công đầu đấy nhé.

Chính và Phước vòng tay công kên Thuận lên cho đến khi banh từ chân Quang điên đá thẳng lên giữa sân.

Sau cú sút thần sầu của Thuận. Phú Vang ghi bàn thắng đầu tiên. Lộc Thuận đều ráo riết tranh banh để mong dẫn xuống khuôn thành tung ưới Côn cao su.

« Trọng tài » Khánh chạy theo banh như máy. Con nhà này được cái là vô tư nên bọn nhóc tin tưởng lắm. Bên Lộc Thuận bây giờ nhẹ thế thủ mà mạnh thế công, tất cả cầu thủ của Lộc Thuận đều ào xuống khuôn thành Phú Vang để quyết san bằng tỷ số. Hôm nay đúng là trận phục thù. Bọn Lộc Thuận đá lận với quyết tâm đó nên có vài đứa... chơi xấu. Trọng tài Khánh phạt vỡ mồ hôi trán. Lộc Thuận lại cứ nhè những cầu thủ gạo cội của Phú Vang để đá vào chân cho què hầu giảm bớt sức tấn công của địch. Tụi nhóc gọi đó là « đốn cây »

Tiếng lóng này Hậu đã khám phá ra từ miệng Quang điên khi con nhà này bảo với Bình sứt, Hậu ra dấu cho Thuận phải đề phòng, đừng để cho Quang điên « đốn cây ». Thuận cười phớt tỉnh Bởi Thuận đâu có dại gì mà đem chân mình « thử lửa » với chân Quang điên. Hậu kèm một bên Bình sứt; Thuận kèm một bên Quang điên.

Thêm Phước và Chính từ trên đồ xuống sút búa bồ; nếu như không có đứa nào bị « đốn cây » thì chắc chắn cuối trận đấu Lộc Thuận thế nào cũng ẵm ít nhất là ba trái dừa đem về ươm cây chờ ngày phục thù nữa.

Bây giờ banh ở trong chân của Lộc Thuận, mãi trên giữa sân. Một địch thủ Lộc Thuận vừa đá ra ngoài. Như vậy Phú Vang sẽ ném trái banh đó vào cho bồ nhà của mình.

Thuận nói lớn cho Hậu nghe :

— Mình dám ăn «trái nu » này lắm à. Sảnh cao tay dài và khỏe, nó ném những trái nu thì tuyệt cú mèo.

Banh được Sảnh cao ném bổng vào cho Chính, con nhà này đánh đầu thật đẹp cho Phước. Phước

lại đánh đầu cho Cửu. Banh được giữ từ trong chân Cửu, con nhà này phóng hết tốc lực xuống góc trái cho Thuận, chạm phải bàn tay của Lộc Thuận. Khánh thổi tu huýt phạt trái « me » này.

Cửu ôm banh tới lựa một chỗ đất bằng phẳng để phóng cho ngon lành xuống khuôn thành địch thủ. Khánh thổi « hoét » một tiếng Cửu đang chân đá thật lực. Trái banh vút đi, hai ba cầu thủ Lộc Thuận bắt hụt, nhưng banh lại vào trong chân Bình sứt. Hậu phóng tới cản không cho con nhà này đá banh lên. Hai đứa« mạt kê » đánh bình một tiếng. Hậu ngã xuống cùng lúc chân mặt khoèo trái banh về sau lưng cho Phước, con nhà này lừa thoát qua. Quang điên ức chí phạng vào chân Phước một cái. Phước té và mất banh. Trọng tài Khánh gà mờ hay sao chả thổi phạt trò « đốn cây » của Lộc Thuận.

Hậu phản đối :

— Thằng Quang chơi xấu.

Quang điên ngần ngừ :

— Tao đâu có chơi xấu, tao đá trái banh, nhưng hụt trúng chân nó đó chớ.

Phước ôm chân xuýt soa :

— Mày chơi xấu. Mày đá từ phía sau kia mà.

Hậu đanh thép :

— Quang điên, mày phải nhận mày chơi xấu. Mày « đốn cây » bồ nhà của tao.

— Tao chơi xấu sao thằng Khánh nó không thổi phạt ?

— Nó gà mờ. Hoặc nó về phe với mày.

Phú Vang nhao nhao lên :

— Thằng Khánh « phọt phe » với Lộc Thuận nên giả vờ không thấy.

Khánh cãi :

— Tao không thấy thật mà.

Khánh ôm trái banh trong tay, phân trần :

— Tao không thấy thật mà. Tao vô tư, chả về phe ai hết. Bây giờ bắt đầu, Thằng Phước đá quả phạt đền mày.

Quang điên phản đối :

— Lúc nãy không thổi, sao giờ lại phạt. Mầy sợ thằng Hậu hả ?

— Không sợ. Nhưng mày có đá vào chân thằng Phước. Tao làm trọng tài, tao phạt. Quang điên

thất thế, cắn nhằn trong miệng. Trọng tài Khánh để banh xuống. Phước sẵn sàng chờ đợi,nó vẫn còn đau chân, nhưng nhất quyết sút một cái thật lực để phá tung lưới của Lộc Thuận trả thù cái đá giò của Quang điên. Tiếng tu huýt ré lên. Phước đá trái banh thẳng vào khuôn thành. Mừng nằm xuống, bắt dính. Lộc Thuận vỗ tay cỗ võ bồ nhà ghê quá. Chính chê Phước :

— Mày sút chưa mạnh lắm ;

Phước nhăn nhó :

— Tại cái chân tao còn đau.

— Mày không « đốn cây » nó lại à.

Phước mím môi :

— Tao sẽ đốn.

Từ phút đó trận đấu trở nên sôi nổi hơn. Phú vang muốn nâng cao tỷ số,còn Lộc Thuận muốn san bằng tỷ số.Hai bên đều nóng lòng nên vừa đá banh vừa... đá giò.

Đã có mấy đứa được khiêng ra sân nằm dưỡng sức trong các bóng mát.

Bọn nhóc đá liền tù tì một mạch, không có giờ nghỉ giải lao chi cả· Khi nào thấy mệt, trọng tài

Khánh đề nghị nghỉ, nếu cầu thủ vẫn còn ham đá thì trọng tài cũng phải... chiều cầu thủ mà đứng lại thổi còi thưởng phạt.

Banh bây giờ đang ở trong chân của Hậu. Bình sứt xông ra truy cản. Hậu vứt sang cho Thuận Con nhà này bị Quang điên kèm sát quá nên bắt hụt, banh chạy từ từ xuống. Chính phóng vụt tới. Quang điên cũng phóng theo và ngã người xuống định phá banh. Nhưng Chính đã đưa qua cho Phước. Con nhà này bị hai ba cầu thủ Lộc Thuận vây không đem banh xuống nữa được, đành đưa sang cho Sảnh cao từ trên phóng xuống. Sảnh cao đưa sang cho Hậu. Con nhà này thoát xuống vứt mạnh nhưng banh dội sàn ngang bay trở ra.

Chính nhảy lên cao để đánh đầu nhưng hụt.

Sảnh cao nhờ cao giò nên hứng được đánh đầu sang lại cho Hậu. Con nhà này dụm hai chân đá song phi một cái thật đẹp vào khuôn thành Lộc Thuận, và Phước lướt theo. Bình sứt nhanh hơn đá phá ra. Gặp phải Thuận.

Một màn giao banh giữa Hậu và Thuận làm tất cả sốt ruột vì hồi hộp. Đợi Chính giữ lấy

Quang điên và Phước kèm một bên Bình sứt. Cơ hội bằng vàng đã đến khuôn gỗ chỉ còn một mình Mừng. Không ai truy cản. Hậu đem banh tới sút hật lực. Mừng nằm xuống chận nhưng banh đã ung thẳng vào lưới. Phú Vang vỗ tay tán thưởng Hậu không ngớt. Quang điên tối tăm mặt mũi ngồi phệt xuống đất thở với cái hy vọng gỡ huề thật mỏng manh.

Từ phút đó trở đi bọn nhóc con hai bên chừng như đã thấm mệt. Lộc Thuận mệt vì chán nản, Phú Vang mệt vì say men chiến thắng. Trọng tài Khánh hỏi ý kiến của các cầu thủ xong mới dám thổi tiếng còi tan hiệp nhất trên tỷ số 2 — 0 cho Phú vang.

Và hiệp nhì trời đã bớt nắng và sau khi đã giải khát bằng nước chanh, Lộc Thuận đá như thác đổ gây nao núng cho khuôn thành Phú Vang.

Nhưng Côn cao su bắt bann như ăn bắp rang. Lộc Thuận mãi đến gần cuối trận đấu mới tung lưới Phú Vang một trái gở còn 1—2 do công của Nhuận. Trái còn lại Lộc Thuận ôm về làm kỷ niệm chờ trận phục thù trong tuần tới.

Phú vang lại thêm một lần nữa ca khúc khải hoàn.

Hôm nay Thuận sút lọt một trái, Hậu sút lọt một trái được bồ nhà công kênh ra sông tắm mát. Lúc về Hậu rẽ sang ngõ nhà Phiến, nói với Thuận :

— Mình phải cho con nhà Phiến biết tin chiến thắng mày nhé.

— Để làm gì ?

— Cho con nhà ấy phục tài mình.

Thuận cười :

— Nếu thế cũng phải cho con nhà Hải biết nữa chứ ?

— Thì ghé nhà Phiến xong sẽ tới luôn nhà Hải.

— Đồng ý.

Hậu phóng xe như bay tới trước cửa nhà Phiến. Gặp lúc con nhà này đang cầm chổi quét lá chết dưới sân. Nắng chiều vàng trải xuống màu lá úa. Mênh mang như những đường tơ, lá úa sầu đông chiều nay rụng đầy sân nhà Phiến. Hậu thắng xe lại bên rào nói vào :

— Hôm nay thắng Lộc Thuận 2—1.

Phiến đã biết tin này rồi, vì đứa em nhỏ của Phiến có đi coi về thuật lại. Phiến vui lắm nhưng trước mặt Hậu, Phiến làm bộ dửng dưng :

— Thế à.

Hậu tức sôi gan vì hai tiếng «thế à» của Phiến, con nhỏ chả có tinh thần ái quốc gì cả.

Nếu giả tỉ hôm nay Phú Vang thua Lộc Thuận thì có phải xấu hổ cả không.

Phiến thấy Hậu đứng trừng mắt nhìn mình. Nó hiểu con nhà này đang ấm ức hai tiếng «thế à» vừa rồi. Phiến thấy tội nghiệp. Nói một câu vuốt tự ái của Hậu xuống.

— Chắc là do công của Hậu.

Hậu nở lỗ mũi quên béng hai tiếng « thế à » chanh chua vừa rồi. Nó cười tươi như hoa, chỉ luôn Thuận :

— Công Thuận một trái, công Hậu một trái. Lộc Thuận hôm nay ức lắm đấy Phiến ạ.

— Ừa, Hậu với Thuận cừ lắm, nhưng nếu đừng để Lộc Thuận gỡ một quả có phải hay hơn không ?

— Tại Côn chớ bộ.

Thuận phụ họa :

— Ừa. Côn hôm nay bớt keo su rồi.

Hậu nói gỡ cho Côn :

— Biết đâu Côn đề thủng lưới là có hậu ý gỡ danh dự cho Lộc Thuận.

Con nhà Phiến chớp mắt :

— Thật à ?

Hậu vênh mặt :

— Mình luôn luôn đối xử đẹp với địch thủ. Phiến không biết chứ Lộc Thuận chơi xấu mình ghê lắm. Banh nó không đá nó cứ đá giò cho bồ nhà mình nằm sân.

Phiến cười mỉm :

— Gọi là « đốn cây » đấy phải không ?

Hậu sáng mắt lên :

— Phiến cũng biết nữa à ?

Phiến làm tàng :

— Gì mà Phiến không biết.

Hậu nịnh :

— Ừa, Phiến cừ ghê.

Thuận hỏi :

— Phiến thích Phú Vang thắng Lộc Thuận hoài không ?

Phiến mím môi :

— Thích chứ.

Thuận vỗ vai Hậu :

— Vậy từ bây giờ Phú Vang cứ thắng Lộc Thuận hoài mày nhé.

Hậu đưa tay nắm lên hứa :

— Đồng ý, cứ thắng hoài.

Phiến khích lệ :

— Mà không cho Lộc Thuận gỡ bàn nào hết mới cừ.

Thuận cũng đưa nắm tay lên hứa :

— Mình không cho nó gỡ thì làm sao nó gỡ được. Trừ khi nào mình tội nghiệp, giả vờ thua cho đẹp thì khỏi nói.

Hậu và Thuận say sưa kể chuyện chiến thắng. Hậu vui như Tết vì mấy hôm nay Phiến nói chuyện nhiều với nó. Mọi lần Phiến chỉ trả lời nhát gừng hoặc làm thinh. Hôm nay chiều đẹp quá. Nắng chiều vàng đang nhảy múa trong lòng Hậu. Nó chiến

thắng LộcThuận, chiến thắng cái khó đăm đăm của con nhà Phiến. Như vậy từ bây giờ con nhà Phiến đã hết làm tàng với Hậu. Nó muốn hỏi Phiến thật nhiều chuyện. Nhưng Thuận đã thúc vào hông cười :

— Về mày, chầu chim nướng xả ớt bỏ hả ?

Hậu không muốn về tí nào, nó gật gù :

— Chút nữa. Mà lúc nãy mình quên gọi tụi nó tới, có hai đứa « nhậu » đâu có vui.

— Thì đi gọi tụi nó mấy hồi.

— Mày đi gọi đi. Thuận lắc đầu :

— Hai đứa đi.

Bất đắc dĩ Hậu mới từ giã Phiến. Nó nhìn Phiến cười :

— Về nhé Phiến.

Con nhà Phiến che miệng cười. Hậu nôn nao trong lòng phóng lên xe với Thuận.

Ra tới đường Hậu búng vào lưng Thuận :

— Mày phá tao hả ?

Thuận cười khúc khích :

— Đâu có.Tao nhớ màn chim nướng xả ớt chứ.

— Sạo, mày phá ông.

Hai đứa cười vang đạp xe như bay. Hậu bây giờ ngồi phía sau cho Thuận chở. Nó sung sướng hát bài chiều về.

2

PHIẾN TỚI NHÀ HÀI GIỮA LÚC CON NHÀ này đang ngồi học bài. Chiếc bàn học được kê gần cửa sổ, và ngoài kia là vườn cây. Buổi sáng nắng lấp lánh chiếu lên từng phiến lá non. Đường vào nhà Hài có thật nhiều bướm. Phiến yêu làm sao những buổi sáng đi lòng vòng trong xóm, trên những con đường làng, để nghe đất dưới chân mình tươi mát, êm đềm như một cảm giác reo vui trong lồng ngực. Sắp hết hè nhưng hoa soan Tây vẫn nở vàng cả những con đường quen thuộc mỗi ngày Phiến vẫn đi qua. Màu hoa soan Tây cuối mùa mang cái vẻ u sầu rã rượi làm Phiến nghĩ bâng quơ tới một khoảng ngày tháng nào đó đã mất đi trong tay mình, màu mắt mình, và cả ở trong trí nhớ của mình nữa.

Đường vào nhà Hài có cây Huỳnh đàn. Lúc nào bông cũng rụng vàng dưới gốc cây. Cây Huỳnh đàn lại ở sát sân rào nên ngày nào Hài cũng phải lấy chổi quét sạch trước khi vào học bài. Tự nhiên Phiến thấy nhớ màu vàng héo hắt của bông Huỳnh đàn rơi rụng từ chiều hôm trước. Phiến trách Hài :

— Hôm nay quét bông Huỳnh đàn sớm nhỉ ?

Hài xếp tập lại cười :

— Thế mai mốt để Phiến tới quét nhé !

Phiến ngồi xuống chiếc ghế dài kế một bên Hài nói :

— Rồi mỗi chiều Hài qua quét lá sầu đông hộ Phiến nhé.

Hai đứa cười khúc khích, Hài khoanh tay lên bàn nhìn ra con đường phía trước nhà nói như đang ở trong mơ :

— Hôm nay nhiều bướm quá nhỉ ?

Phiến cũng nhìn ra đáp :

— Đường vào nhà Hài nhiều cây quá, lại đang mùa bông nên có nhiều bướm. Nhất là ở trong vườn cây đó.

— Buổi sáng đẹp ghê.

— Hài học thuộc bài chưa ?

— Thuộc.

— Còn mấy hôm nữa đi lên tỉnh thi Hài nhỉ ?

— Đúng bốn hôm nữa.

Phiến chớp mắt :

— Phiến nôn quá. Nhưng nhà vẫn chưa nói gì hết. Có lẽ Phiến không được đi thi.

— Phiến chưa xin phép à ?

— Rồi.

Hài nắm tay Phiến :

— Cố gắng xin phép để hai đứa cùng đi thi cho vui.

Năm nay làng mình lên tỉnh thi ít lắm. Có mười đứa. Phiến có tên đầu tiên do ông Hiệu trưởng đề nghị mà không thi được thì uổng lắm.

Phiến muốn khóc :

— Để Phiến cố gắng.

— Chiều Hài sẽ qua phụ xin với Phiến nhé. Thế nào bác cũng bằng lòng.

Phiến gật đầu :

— Có Hài xin giúp thì may ra.

Hài vui vẻ nói :

— Hài sẽ cố gắng. Bây giờ ra vườn cây chơi Phiến nhé. Phiến cũng vui vẻ cười :

— Hài có mang theo vợt để bắt bướm ép vào tập không ?

— Có chứ.

Hài chạy vào trong nhà lấy cây vợt lưới. Hai đứa ra vườn cây. Buổi sáng nắng mới lên màu nắng còn tươi như màu sơn và không gắt. Phiến ngồi xuống bãi cỏ. Hài cầm vợt đứng nhìn theo những con bướm hoảng sợ bay đi.

Phiến nói :

— Ngồi đây chờ một lát, chúng nó sẽ quay lại.

Hài cười :

— Bướm tinh ghê, thấy Hài cầm vợt chúng nó biết ngay nên bay trốn hết.

— Bướm cũng như chim. Chim bị tên thấy cây cong cũng hoảng sợ.

— Phiến thích bướm màu gì ?

Phiến đáp :

— Thích bướm màu vàng.

— Thích bướm trắng không ?

— Cũng thích.

Hải cười :

— Còn bướm ngũ sắc ?

— Nhiều màu quá nom tối mắt.

— Vậy Hải sẽ cố bắt cho được bướm trắng hoặc bướm vàng cho Phiến nhé ?

Ngồi một lúc đàn bướm bay trở lại. Chúng lần lượt đáp lên những đóa hoa mới nở còn ướt sương đêm. Hải len lén đi đến quơ vợt ra chụp. Hải thấy bướm nhiều nên cuống lên, chụp hụt cả.

Phiến cười như nắc nẻ :

— Hải chụp dở quá. Chút nữa đưa Phiến chụp cho.

Hải quay lại trao vợt cho Phiến. Đàn bướm lại bay đi. Những chiếc bóng màu sắc lượn múa trong nắng mai như những tấm lụa được giặt phơi trong những ngày hè.

— Bao giờ đàn bướm trở lại Hải nhỉ ?

Hải đáp :

— Không lâu đâu. Chúng trở lại ngay.

Phiến bỗng ngửi thấy mùi hương của hoa ngọc lan.

Phiến sáng mắt hỏi :

— Vườn nhà Hải cũng có hoa Ngọc Lan nữa à ?

— Có chứ.

— Thích nhỉ. Phiến thích hoa Ngọc Lan nở trong đêm lắm. Nhiều đêm học bài khuya tung cửa sổ ra cho gió lùa vào phòng, Phiến mơ ước được nghe mùi hương hoa Ngọc Lan phất theo với gió. Nhưng bên kia đường chỉ toàn là hoa dại.

— Phiến đem hoa Ngọc Lan về trồng trước thềm nhà để khi hoa nở hương sẽ bay vào phòng như Phiến mong ước.

— Trồng có khó không ?

— Khó, nhưng biết cách thì dễ ợt à. Để chiều Hải bứng cây non mang sang nhà chỉ cách cho Phiến trồng nhé.

— Hải nhớ nhé. Hải nhé !

Đàn bướm có vẻ hoảng sợ thật nên mãi một lúc lâu vẫn không thấy trở lại, Phiến đề nghị với

Hài nên đi lòng vòng trong vườn cây. Hài đồng ý. Vườn cây nhà Hài bao bọc cả một phía trái của phần đất riêng biệt nhà Hài. Có bao nhiêu cây ăn trái đang kết nụ.Ổi thì đang có những trái chua, Hài kéo Phiến về phía cây ổi.

Cả hai vói hái những trái ổi trên cành thấp nhai ngon lành.

Phiến hít hà :

— Phải chi có một chén muối ớt nữa thì tuyệt nhỉ.

— Buổi sáng mà ăn muối ớt Phiến sẽ xót ruột đấy.

Hai đứa ngồi xuống gốc vừa nhai ổi xanh vừa nói chuyện.

Có vài con chim sâu khoen bay tới kêu chíu chít trên cành. Phiến nhớ tới con chim sáo nhà Hậu.

— Hài lâu nay có đi ngang qua nhà Hậu không nhỉ ?

Hài lắc đầu nói :

— Không. Đi ngang qua đó cứ bị con sáo của Hậu chọc hoài. Mắc cở lắm.

— Chiều hôm qua Hậu có tới đây với Thuận nữa.

— Làm gì nhỉ ?

— Chiều hôm qua Phú Vang lại thắng Lộc Thuận. Bên mình đá cừ ghê. Hài nhỉ ?

— Nhưng Hậu và Thuận thì cừ nhất.

Hai đứa cười. Phiến bỗng buồn bã nói :

— Nếu năm nay mọi người đều lên tỉnh học cả còn có mình Phiến ở lại thì quận lỵ này chắc buồn tủi lắm.

— Sao Phiến ở lại, Phiến đi nữa mà. Phải tin như thế chứ.

Phiến ngắt mấy lá cỏ, vò nát trong lòng bàn tay:

— Nhưng hình như mình không thích lên tỉnh. Cứ tưởng tượng lên trên ấy ở, nhớ làng không chịu nổi. Sợ Phiến nhớ nhà quá mà khóc đấy.

— Hài cũng vậy nhưng chả lẽ lại không lên tỉnh học, ở làng hết lớp cho mình học rồi.

— Thì học Tiếp liên chờ năm sau vậy.

— Đi thi đã, nếu rủi mà rớt, mình về học Tiếp liên.

Phiến cười :

— Vái tất cả đều thi rớt.

Hài cũng cười :

— Sao kỳ vậy ?

— Để tất cả học lớp Tiếp liên với ông thầy giáo mới.

— Hậu và Thuận cũng rớt nữa sao ?

Phiến gật đầu :

— Rớt hết.

Cả Phiến và Hài nữa.

— Cũng rớt luôn.

— Cả hai cười phá lên.

Phiến bỗng kêu :

— Hài này, ăn ổi nhiều quá xót ruột chết. Buổi sáng mà.

— Mình quên rồi.

Hài rụt cổ lại :

— Ừa, quên « nhầy ».

— Nhưng đã lỡ... ăn nhiều rồi.

Hài rúc rích cười. Phiến đứng lên cầm theo cây vợt.

Bầy bướm tinh khôn lại trở về trong khu

vườn, chúng đang lượn múa trên các đóa hoa. Gió đàn thật nhẹ thoảng với hương thơm ngây ngất. Phiến cẩn thận lẻn từng bước để được tới gần những con bướm xinh xắn ấy.

Và bướm không hay. Phiến tung vợt, bắt được một con bướm vàng.

Phiến reo lên :

— Được một con một rồi, Hài ơi.

Hài chạy lại khen :

— Chà, bướm đẹp ghê, Phiến cũng cừ ghê.

— Bây giờ làm sao ?

— Bắt nó ra.

— Mang ra nhỡ nó bay mấy thì uổng công.

— Làm sao mà bay được.

Hài thò tay vào chụp lấy bướm. Ướm nhè nhẹ trong lòng bàn tay.

Phiến sốt ruột :

— Hài ấy mạnh quá nó chết làm sao.

— Mình ép thì nó phải chết chứ.

— Nhưng như vậy mình có tội.

— Mình có giết nó đâu mà có tội

Phiến ngây thơ :

— Ừ nhỉ.

— Phiến bắt thêm một con nữa cho Hài đi.

Phiến quay lại nhìn đàn bướm :

— Đề một tí cho chúng bớt sợ mới bắt được.

— Hài đừng làm gẫy cánh con bướm của Phiến nhé.

Hài gật đầu :

— Phiến khỏi lo đi. Hài biết cách giữ con bướm lắm.

— Bướm vàng là bướm hoàng hậu phải không Hài ?

Hài gật đầu cười :

— Còn bướm trắng là bướm công chúa.

Hài lại gật đầu cười. Phiến nói tiếp :

— Con bướm ngũ sắc là bướm... hoàng tử.

Hài cười lớn :

— Không phải đâu. Bướm ngũ sắc là bướm vua cha. Bướm đen chấm trắng mới là bướm hoàng tử.

— Phiến có ý kiến.

— Ý kiến gì ?

Phiến cười :

— Mình sẽ có một gia đình bướm, ý quên, một triều đình bướm chứ. Bướm vua cha, bướm hoàng hậu, bướm công chúa, bướm hoàng tử. Vui không ?

— Phiến cố bắt đi.

— Bắt trong một lúc làm sao có đủ được. Ít nhất cũng phải một tuần. Mà vườn Hài có đủ bướm không ?

— Có chứ. Chiều bướm bay về đây đủ cả.

— Sao Hài không bắt.

— Hài tới thì bướm bay hết.

Phiến làm ra vẻ rành :

— Hài phải đi thật nhẹ, và đừng đề chúng thấy bóng mình.

Phiến chờ đàn bướm bay trở lại, nhưng có lẽ chúng đã hoảng sợ thật sự nên chả dám vào vườn nữa. Hai đứa mang vợt đi lòng vòng qua các khóm cây. Gió từ xa mang về mùi hương của đồng nội. Một lúc hai đứa vào nhà. Hài mang ép bướm vào vở học. Phiến bỗng ngó ra ngoài sân nói :

— Ai như Hậu đến nhà Hài kìa.

Hài nhìn ra, thấy Hậu dựng xe đạp ngoài gốc Soan Tây vào nhà. Hậu cười:

— Tới mượn cuốn tập.

— Tập gì ?

— Sử ký. Thi tới nơi rồi hôm nay mới học. Lại mất vở.

Hài bắt nạt :

— Sao lại mất ?

— Hôm trước đi chơi với Thuận nhờ nó cầm giữa đường rơi mất.

Phiến hỏi :

— Như vậy Hậu chưa thuộc sử ký ?

Hậu nhe răng cười :

— Chưa.

— Giỏi ghê nhỉ.

— Nhưng mượn tập Hài về sẽ học thuộc ngay.

Hài nói :

— Không cho mượn. Tập người ta mắc học.

— Biết Hài học thuộc hết rồi. Con gái siêng lắm mà. Cho mượn đi Hài nhé.

— Không.

Hậu căm con nhà này lắm. Nhưng vì cần phải mượn tập về học nên cố làm hòa :

— Hài đùa đó. Hài học thuộc cả rồi mà.

— Học thuộc rồi cũng chả cho mượn.

Hậu tức :

— Tại sao ?

— Cho Hậu mượn Hậu làm mất thì làm sao.

Phiến phụ họa :

— Ừa, Hậu lại làm mất nữa, hay xé ra làm diều, xếp tàu bay, tàu bò, xe tăng v.v...

— Hậu cẩn thận lắm mà. Bảo đảm không có mất đâu.

— Nếu mất thì làm sao ?

— Mất Hậu sẽ đền.

Hài nhăn mặt :

— Eo ui đợi Hậu đền chắc đến tết Công Gô.

— Tết Công Gô xa hơn Tết Ma Rốc. Tết Ma Rốc gần hơn.

Hài nhăn mặt :

— Không có đùa. Bộ Hậu thích đùa lắm hả ?

Hậu chả biết trả lời làm sao. Con gái thật lắm mồm trở qua trở lại như là trở bánh tráng.

Hậu ức quá đáp :

— Thích chứ. Đùa nó sinh ra nụ cười. Mà một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ ? Hài nghe ai nói thế bao giờ chưa ?

Hài lạnh lùng :

— Chưa.

— Thật hay dối ?

— Hài không thích nói dối. Vì dối người ta mình mang tội.

Hậu bắt bí :

— Còn mượn tập mà không cho thì có tội không Hài nhỉ ?

Hài bị Hậu bắt bí, chả biết trả lời làm sao. Phiến thấy vậy nói đỡ cho Hài :

— Chả có tội gì hết trơn.

— Sao lại chả có tội ?

— Vì đưa mượn người ta ưa làm mất lắm.

— Nhưng người ta có làm mất đâu.

Hài xì một tiếng :

— Ai biết !

Hậu căm hai con nhỏ vô cùng. Chỉ chờ dịp đề « bắt nạt » mình trả thù.

Nếu không cần cuốn sử ký để học bài thi. Hậu đã chẳng thèm nói chuyện nữa chứ nói chuyện năn nỉ. Hậu đứng xịu mặt một lúc. Phiến biết con nhà này đang ức ghê lắm. Nên đâm ra tội nghiệp. Phiến thúc vào hông Hài nói nhỏ :

— Cho mượn đi.

Hài nháy mắt :

— Cho ai ?

— Cho Hậu chứ còn ai ?

Hài che miệng cười :

— Bồ nhà à ?

Phiến đỏ mặt đấm cho Hài một cái. Hài nhìn Hậu vẻ thương hại :

— Cho Hậu mượn thì cho, nhưng phải tuân theo một điều kiện. Được không ?

Hậu hỏi :

— Điều kiện như thế nào ?

— Hậu trả lời đi.

Hậu gật đầu :

— Được.

— Điều kiện gì ?

— Theo lời Phiến.

Phiến dẫy nẩy :

— Sao lại Phiến ?

— Thì Phiến đưa điều kiện đi.

— Biết Hậu có chịu không ?

— Hậu đã hứa rồi kia mà. Phải không Hậu ?

Hậu gật đầu nói cộc lốc :

— Phải.

Hài cười :

— Đó bây giờ Phiến ra điều kiện đi.

Phiến suy nghĩ một lúc nói :

— Từ bây giờ trở đi Hậu không được bắn chim Sáo nữa.

— Tại sao ?

— Bắn chim Sáo chết, ngó tội lắm.

— Chim Sáo chết kệ nó việc gì tới Phiến mà tội.

Hài bắt nạt :

— Hậu có tuân theo điều kiện hay không chứ chả được hỏi.

Hậu đành phải gật đầu :

— Được. Sẽ không bắn chim sáo nữa. Nhưng bắn chim khác được chứ ?

— Cũng không được. Nghĩa là Hậu sẽ không bao giờ được bắn chim nữa.

Hậu gật đầu.

— Hậu hứa ẩu !

— Rồi. Không bao giờ nữa.

— Nhưng làm sao tin.

Hậu nghĩ thầm : hai con nhỏ này chúa khôn và chúa nghi ngờ. Hậu đáp :

— Người ta đã hứa rồi kia mà.

Phiến lắc đầu :

— Nhỡ Hậu quên thì làm sao ?

— Không quên.

Phiến vẫn lắc đầu :

— Hậu xạo ghê lắm. Bây giờ Hậu đưa ná thun cho Phiến giữ, vậy Phiến mới tin được,

Hậu ức không tả được. Chuyến này mà chịu thua hai con nhỏ thì thằng Thuận và bọn kia sẽ cười Hậu vỡ mặt.

Phiến hỏi :

— Đưa ná thun không ?

Hài cũng phụ họa :

— Đưa ná thun rồi mới được lấy sách.

Bất đắc dĩ Hậu mới lấy ná thun ra khỏi cổ. Hậu buồn như một tay súng ngang tàng bị bọn cướp tước súng giữa vòng vây, Hậu buồn bã hỏi :

— Chừng nào thì trả ná thun lại ?

Hài dõng dạc nói :

— Không có trả.

— Nhưng Hậu sẽ trả vở sử ký lại cho Hài kia mà.

— Cũng vậy, vì trả ná thun lại Hậu sẽ tiếp tục bắn chim sáo nữa.

Hậu cười :

— Hậu hứa, không bắn chim sáo đâu. Ná thung để đuổi quân xâm lăng xóm Rẫy.

Hài mím môi :

— Chừng đó hẵy hay.

Hài vào nhà lấy tập sử ký mang ra đưa Hậu. Con nhà này nhìn cuốn tập bao bìa giấy bóng cẩn thận, chữ viết đẹp đẽ không có dòng bôi bẩn hay lem luốc đâm ra ngại ngùng. Bèn khen một câu :

— Tập Hài sạch ghê. Chắc học bài mau thuộc lắm.

— Thế tập của Hậu bẩn lắm à ?

Hậu nghĩ đến cuốn tập sử ký của mình. Eo ui là bẩn. Hễ hôm nào học sử, thầy giảng về một vị anh hùng nào đó là có ngay một màn vẽ chân dung của vị anh hùng đó ngay. Chẳng hạn như học vua Quang Trung thì Hậu lấy bút chì màu vẽ ngay... vua Quang Trung cưỡi ngựa phi tung cát bụi mịt mờ trước đám quân Thanh. Cuối niên học tập sử ký của Hậu ngoài bài viết còn kèm theo phần hình vẽ tét ni cô lo. Cuốn tập nom bẩn kinh khủng. Mà phần lớn học trò con trai đều rập khuôn như Hậu. Tìm ra một cuốn tập sạch sẽ như Hài chắc không có đứa nào.

Hài nói :

— Tập của Phiến còn đẹp hơn thế này cơ. Phiến siêng nhứt lớp.

Hậu phụ họa:

— Tập Phiến thì khỏi chê rồi.

Con nhà Phiến khiêm nhượng :

— Hài nói thế chứ vở Phiến dơ thấy mồ.

Hậu cười :

— Trong lớp ai không biết Phiến học giỏi chữ lại đẹp.

— Nhưng chữ không đẹp bằng Hậu.

Con nhà Hậu sướng phồng mũi. Lâu nay Phiến chỉ trách nó chứ chưa bao giờ Phiến chịu khó khen nó một câu nào. Hậu chả cần những đứa khác khen, tuy chữ Hậu đẹp thật. Mà Hậu chỉ cần Phiến khen thôi. Hậu vui như Tết, cười nói luôn miệng.

Phiến lại hỏi :

— Thi đến nơi rồi mà Hậu chưa thuộc bài à?

— Thuộc chứ nhưng sơ sơ thôi.

— Con trai chúa lười biếng.

Hậu bị mắng, ức lắm. Nhưng như vậy chứng tỏ con nhà Phiến đã đề ý đến việc học của nó. Hậu mong Phiến mắng nữa,mắng nhiều hơn nữa. Càng mắng Hậu càng sung sướng. Nhưng con nhà Phiến chỉ mắng có một câu rồi im.

« Con trai chúa lười biếng »

Câu nói mới thắm thiết làm sao. Hậu sẽ đem câu này nói lại với Thuận và bảo Hài với Phiến

mắng chung hai đứa. Chắc là con nhà Thuận cũng sung sướng phồng mũi như Hậu. Hài thấy Phiến mắng Hậu, hả lắm. Con nhỏ cười mỉm chỉ hỏi móc:

— Phải không ?

Hậu đang nghĩ tới Phiến chợt nghe Hài hỏi « phải không » nó chả biết phải không gì, Hậu ức, gắt :

— Phải không là làm sao ?

— Phải không đó là phải con trai chúa lười biếng đó. Hậu thì chả thích Hài mắng tí nào. Con nhỏ lại ỷ có cuốn tập mà lên mặt bắt nạt Hậu hoài. Không có Phiến ở đây, Hài sẽ biết tay Hậu.

— Lười không có nghĩa là không thuộc bài. Hậu chấp đó. Cho Hài học trước một tháng Hậu chỉ học một tuần là theo kịp.

Hài cười mỉm :

— Chắc không ?

— Chắc.

— Thế kỳ này Hậu thi rớt thì sao.

— Mất cho Hài con chim sáo của Hậu đang nuôi. Còn nếu Hài thi rớt ?

Con nhà Hài giả vờ :

— Thi rớt ấy à ?

— Ừa.

— Đề coi... nhưng sợ khó mà Hài thi rớt lắm.

— Hài hách ghê nhỉ ?

Hài mím môi, không trả lời. Hậu cuộn tròn cuốn vở lại, dắt vào lưng áo. Sửa soạn phóng lên xe.

Nhưng Hài đã vội ngăn lại :

— Này, vở của người ta mà cuộn tròn lại thế hả ?

Hậu cười :

— Cuộn lại nó khỏi rớt.

— Không được.

Hậu phải trịnh trọng cầm lại cuốn vở rồi mới phóng lên xe đạp thẳng ra ngõ. Nó căm con nhà Hài kinh khủng.

Hậu nghĩ thầm : Thi xong sẽ biết tay nhau.

Phiến quay qua nói với Hài :

— Tội Hậu ghê nhỉ. Hôm nay bị Hài bắt nạt tơi bời.

— Không có tội gì hết trơn.

Như vậy cho Hậu khỏi phải làm tàng nữa.

— Lỡ con nhà ấy giận thì làm sao ?

— Bộ Phiến sợ à ?

Phiến đỏ mặt :

— Không phải sợ. Nhưng bắt nạt Hậu như thế tội nghiệp, mình cũng đã tịch thu ná thun của Hậu rồi.

Phiến bỗng cười, thúc vào hông Hài :

— Hôm nào mình cũng phải bắt nạt Thuận một bữa. Hài nhỉ ?

Con nhà Hài... suy nghĩ :

— Thuận hiền hơn Hậu. Chả nên bắt nạt, tội nghiệp.

— Thuận mà hiền. Con nhà ấy cũng làm tàng ghê lắm, Phiến bị bắt nạt hoài.

— Bao giờ ?

Con nhà Phiến phịa luôn :

— Cách đây vài ngày. Thuận bắt nạt Phiến phải phát khóc lên con nhà ấy mới tha.

— Về chuyện gì !.

— Thuận bảo Phiến có cái răng khểnh là tham ăn. Nói Phiến vì tham ăn mà lúc còn trong bụng

..ẹ Phiến uýnh lộn với em Phiến để chui ra trước. Nghĩ có ức không ?

Hải cười :

— Làm như Thuận lớn lắm vậy. Lúc Phiến còn trong bụng mẹ thì Thuận cũng còn trong bụng mẹ vậy chứ bộ.

— Thế mới ức.

Hải mím môi :

— Thuận cũng ghê nhỉ ?

Phiến được dịp :

— Còn nhiều tội của Thuận ghê lắm Hải không biết đâu, chẳng hạn như có hôm Thuận vẽ hình Phiến có cái răng khểnh dài ra như răng nanh heo rừng, mắt ốc nhồi, tóc của ma ấy rồi nhét vào hộc bàn của Phiến. Tụi kia moi ra rêu rao cùng lớp làm Phiến xấu hổ khóc cả buổi.

Hải ngạc nhiên :

— Sao hôm đó Hải không hay ?

Phiến lại phịa :

— Tại hôm đó nhằm giờ ra chơi. Hải đi ra chợ với Mị Nương ấy mà.

Hải gật gù :

— Cái hôm Mị Nương bị mưa làm ướt hết vở phải đi mua giấy bao lại phải không ?

Phiến gật đầu :

— Đúng đấy.

— Vậy thì Thuận đáng tội thật.Hôm nào Hải sẽ tìm cách bắt nạt lại Thuận để trả thù cho Phiến nhé ?

— Nhưng cũng nhè nhẹ thôi nhé lỡ Thuận giận cả thì khổ.

Hải cười :

— Phiến nhát quá. Cả đời cứ lo cho người ta giận nên bị bắt nạt là phải,cứ như Hải có ai dám bắt nạt đâu.

Phiến nói :

— Hải khác, Phiến khác. Phiến sợ ai giận mình lắm.

— Họ giận mình thì mình giận lại, tội gì.

Phiến cười khúc khích làm Hải cũng bật cười theo. Nắng bây giờ đã vào hết trong sân. Trên những cành lá xa, khuất ở đỉnh đầu nếu nhìn lên Phiến thấy chói mắt. Ngoài hàng cây trên con

đường dẫn về nhà Hải có thật nhiều chim, Hình như chim rũ nhau về đây đề hái trái. Sợ hết hè.

Trên khoảng sân nhà Hải cũng đầy hoa soan Tây rụng hoa màu vàng làm hực hở những đường nắng đồ xuống, rung rinh bóng lá và bóng cây.

— Về đây.

Hải vội kéo tay Phiến lại hỏi :

— Về bây giờ làm gì. Ở đây chơi với Hải.

— Đi lâu quá sợ ở nhà mong. Chiều Hải qua không ?

— Thế nào cũng qua.

— Mang xe đạp theo nhé !

Hải cười :

— Chi vậy. Đề bóp chuông cho Phiến phải kêu nhức đầu à ?

Phiến cũng cười :

— Thì Hải đừng bóp chuông Phiến có kêu đâu. Biết Phiến dặn Hải mang xe đạp qua chi không ?

— Chịu. Có vẽ bí mật quá ai mà đoán nồi.

Phiến cười :

— Đề chở Phiến tới trường xem những hàng

phượng trong sân trường đã nở hết bông chưa. Sắp hết hè rồi còn gì. Và chạy ngang qua nhà ông thầy mới xem ông ấy có ra ngồi ngoài thềm đánh đàn không ?

Hải thúc vào hông Phiến :

— Lỡ ông ấy biết làm sao ?

— Làm sao mà biết được.

Ông ấy mới đồi xuống đã có dạy mình đâu mà biết.

— Nhưng nếu lỡ mình thi rớt về học lớp Tiếp Liên của ồng thì eo ui « ê » chết.

— Sợ ồng không nhớ nữa là.

Phiến cười :

— Chẳng hiều sao Phiến sợ ồng ghê.

— Sao lại sợ ?

— Tự nhiên như vậy.

Hải vênh mặt :

— Hải chả sợ gì hết. Lại còn mong cho ông ấy biết mặt mình nữa là.

Phiến bỗng hỏi :

- Hải sợ thi rớt lắm à ?

— Ừa. Thi rớt ai mà không sợ !

— Sao lúc nãy Hài quả quyết với Hậu là sẽ thi đỗ ?

Hài cười :

— Tại muốn chọc cho Hậu tức chơi.

— Hài ác.

— Không phải ác mà thí dụ ác với Hậu đi nữa cũng là vừa.

— Nếu lỡ thi rớt có phải « ê mặt » không. Lại còn dám cá với Hậu nữa.

Hài mím môi :

— Lo là lo vậy chớ làm sao mà rớt được.

— Hài tự tin ghê nhỉ.

Phiến im lặng nhìn nắng reo trên sân.

Có vài con chim sẻ đáp xuống tìm hạt soan Tây vung đầy khắp nơi.

Chúng nhẩy chân sáo trên màu hoa vàng và kêu gọi nhau ríu rít. Phiến bỗng mơ ước mình được làm chim sẻ để hưởng hết vui tươi của mùa hè.

Bởi vì chim sẻ là chim của mùa hè. Chứ Phiến chả muốn làm học trò đâu.

Bởi vì làm học trò có khi buồn muốn khóc. Mà đời sống chả lẽ lại buồn nhiều hơn vui.

Phiến nói :

— Thôi bây giờ nhất định đi về.

Hài không cản nhưng nói :

— Cứ đòi về mãi.

Phiến cười dặn :

— Nhớ chiều qua nhé.

— Ừa.

Phiến đi ra cổng. Với những đóa soan tây vàng vương trên mái tóc.

Con đường chạy quanh những xóm nhà có vườn hoa trước sân, thơm lừng những hương hoa mới nở.

3

HỌC TRÒ LÊN TỈNH THI MẤY HÔM MỚI TRỞ VỀ.

Mười đứa có tên trong danh sách được Ông Hiệu Trưởng đưa đi đã thiếu đứa đứng đầu là Phiến. Hậu được lên thay đề đứa thứ mười lấy ở đứa dự khuyết. Phiến buồn lắm. Nhưug không dám trách gì gia đình. Phiến biết ba má mình nghèo. Không nuôi nồi nếu Phiến thi đậu. Phiến chờ đợi học trò trên tỉnh về từng ngày với nỗi lo sợ như chính mình đi thi. Cầu mong cho chúng nó đậu hết. Phiến chỉ nuôi một hy vọng cỏn con là sang năm gia đình mình khá hơn, bớt túng quẫn ba má sẽ cho mình lên tỉnh. Năm nay, học lớp tiếp liên với ông thầy mới. Cho chắc chắn hơn.

Như vậy, danh sách thi vẫn đủ mười người, dù thiếu Phiến.

Bên phía con trai chiếm đến sáu đứa, bên phía con gái có bốn, Phiến biết chắc Hậu, Thuận, Hài sẽ thi đậu những đứa còn lại cũng hy vọng không kém.

Ông hiệu trưởng đã lựa trong số những đứa học giỏi của hai lớp nhất sáng và chiều để đưa đi thi.

Làm sao mà không chắc đậu.

Chiều nay trên chuyến xe từ tỉnh về học trò đi thi cũng về tới.

Phiến sẽ chờ sẵn ở bến xe đón Hài.

Phiến nghĩ tới lúc nghe Hài báo tin thi đậu chắc Phiến sẽ ôm Hài mà khóc, khóc vì mừng cho bạn, khóc vì tủi thân.

Khóc mừng vui như chính Phiến đã mang cái vinh dự về cho trường mình, làng mình.

Phiến cầu mong cho Hài thi đậu thật cao.

Nếu không Hài là Hậu. Hai đứa sẽ có một đứa đậu ưu. Để mang vinh dự cho trường mình, làng mình.

Phiến ngồi trên thềm nhà nhìn những vệt nắng chiều kéo qua trong sân.

Trên khoảng rào thưa hôm nào Hậu đã ghếch chân lên nhờ Phiến và Hải bắt giúp con sáo. Hôm nay có lũ chim sẻ bay về ăn những trái sầu đông chín.

Trên ngọn sầu đông cũng có chim sáo.

Nhưng chả có ai bắn nó chết. Vì Hậu và Thuận đã đi thi. Phiến nhìn đống lá sầu đông vàng ủa được Phiến vừa gom lại dưới gốc mà buồn rười rượi.

Làng này bây giờ buồn quá.

Hết hè Phiến phải đi học một mình. Thiếu Hải, thiếu bọn Thuận, Hậu con đường như xa thêm.

Màu lá ven đường, màu hoa cỏ dại, màu trời như cũng mênh mông không kém. Rồi trong lớp học Phiến cũng một mình. Rồi trên dãy bàn chỗ ngồi không đầy đủ bọn xưa. Vui buồn sẽ ngượng ngập biết bao nhiêu.

Phiến nghe gió đàn trên đỉnh cây cao và ve gọi hè buồn muốn khóc. Một lúc Phiến khóc thật. Khi nghe chim sáo trên ngọn sầu đông vỗ cánh

bay đi mà ngoài rào không có Hậu đứng cầm ná thun vênh vênh mặt.

Làng xóm hết mùa hè rồi sẽ quạnh hiu như thế đó.

Khi học trò thi đậu lên tỉnh học hết.

Phiến bắt đầu ôn lại những kỷ niệm và bạn bè. Tất cả những cái đáng ghét bây giờ đều đáng thương.

Phiến mong Hậu về đây đề trả lại Hậu ná thun.

Không cần giữ ná thun của Hậu nữa, khi Hậu lên tỉnh thì chả còn ai bắn chim sáo nữa đâu.

Phiến nghe trong mắt mình ấm nóng, đừng khóc Phiến ạ.

Ngày buồn còn nhiều. Phiến lau nhanh những giọt nước mắt vào nhà xin phép đi ra bến xe đầu làng đón Hải.

Phiến phải đi bộ hết đường làng đề vào lộ đá.

Bụi cát mịt mù, gió lớn từ những cánh đồng khô mang sang.

Màu đất xám ngoét và chân rạ khô mốc trắng

trong nền trời chiều vàng ửng. Những xóm nhà nằm trong lũy tre thổi khói nấu cơm chiều.

Phiến ngơ ngác nhìn những đường khói xám bay cao, tơi tả trong nắng, và mất hút. Phiến vào ngồi trong nhà đợi. Cái băng ghế dài khô mốc vì nắng mưa.

Căn nhà đợi trống trải buồn rầu như một ga vắng. Con đường chạy ngang trước mặt Phiến, nối liền từ tỉnh đến những quận lỵ nghèo nàn,những làng mạc buồn hiu.

Chiều nay, con đường đó sẽ đưa học trò lên thi trở về chắc mang theo ít nhiều điều vui cũng như rất nhiều điều làm cho Phiến muốn khóc.

Làm sao bây giờ ? Phiến như một người đang chờ đợi không cho mình mà cho một kẻ nào khác, những người quen thân. Phiến bỗng bàng hoàng lo sợ như cành cây khô vừa rơi xuống hè đường.

Tiếng động rất khẽ nhưng âm vang của nó thật dài.

Kéo hút hết những niềm vui bé bỏng. Phiến nửa như trông ngóng chuyến xe về, nửa như mong cho nó đừng ghé bến.

Nhưng chuyến xe chiều nay đã trở về, tiếng kèn te te rút từ xa.

Phiến đã nhìn thấy cái bóng vàng của nó chạy len theo hàng cây bên đường.

Một lúc chuyến xe đò tới ngang trước mặt Phiến và dừng lại. Phiến chạy ra.

Hài đứng trên xe đò reo lên :

— Phiến ơi đậu rồi.

Cửa xe mở. Hài phóng xuống đường ôm chầm lấy Phiến.

Theo sau là Hậu, Thuận với cả bọn kia.

Hài nói :

— Hậu và Thuận cũng đậu cả.Biết Hậu đậu ra sao không ? Oai ghê lắm. Đậu ưu đó. Phiến không đi thi, thật uổng.

Bạn bè vây quanh lấy Phiến. Chúng nó tía lia. Phiến chỉ gật đầu, nghe mà khóc sướt mướt.

Hài nói :

— Đi thi mười đứa, đậu hết sáu đứa, rớt có bốn. Như vậy chắc ông Hiệu-trưởng hài lòng lắm.

Phiến ngửng lên hỏi :

— Rớt bốn à ?

Hài gật đầu :

— Như thế đã là cừ lắm rồi, nhiều tỉnh khác đứa học trò đi thi cả hai chục đứa nhưng đậu có vài đứa.

Trường mình nhất. Lại có Hậu đậu ưu nữa, các tỉnh, khác người ta phải lác mắt.

---Ủa mà sao Phiến khóc ?

Phiến sửa soạn nín, nghe Hài hỏi đâm ra tủi thân thêm nên khóc òa lên.

Hài phải ôm Phiến dìu vào nhà đợi. Lúc này mấy đứa kia đã được gia đình tới đón về hết.

Chiếc xe đò cũng chạy rồi. Còn lại có Hậu, Thuận với Hài ở bên cạnh Phiến.

Hài dỗ :

— Nín đi Phiến, khóc Hậu chế cho bây giờ.

Phiến lại càng khóc dữ. Vì bao nhiêu tủi thân như kéo tới vây kín cả hồn. Phiến bây giờ không khóc được Phiến sẽ không bao giờ khóc nữa cả.

Hậu hỏi :

— Sao tự nhiên Phiến khóc dữ vậy ?

Thuận cũng phụ họa :

— Ừa. Khóc tự nhiên ghê. Chả ai hiểu gì hết. Hài nói gỡ :

— Phiền khóc mừng cho tụi mình thi đỗ đấy.

— Tội Phiến ghê.

Phiến đang khóc tự nhiên nín bặt. Vì nghe Thuận nói «tội Phiến ghê».

Phiến khóc vì tủi thân chứ chả cần ai thương hại hay tội nghiệp gì cả. Phiến đứng lên nói :

— Thôi mình về Hài.

— Ừa đi về báo tin mừng cho ở nhà biết chứ.

Phiến thút thít :

— Hài có tin mừng báo chớ Phiến đâu có tin gì mà báo. Phiến lại tủi thân khóc nữa.

— Tại Phiến không đi thi chứ nếu đi thì cũng đỗ ưu như Hậu chứ gì. Đừng buồn nữa.

Hậu nói :

— Ừa, Phiến mà đi thi thì đỗ ưu là cái chắc.

Thuận phụ họa :

— Cái đó dĩ nhiên rồi.

Hài bỗng nói :

— Chừng nào thì Hậu cho ăn khao đây nhỉ ?

Hậu cười :

— Con trai không có ăn khao. Đậu cũng như thường thôi.

— Có Hài tổ chức ăn khao thì được.

— Hậu đậu ưu mà.

— Ưu thì ưu chứ.

Hài quay sang Thuận :

— Còn Thuận thì chừng nào ?

Thuận cười :

— Chừng nào Hài ăn khao cho Thuận ké với.

— Hài không có ăn khao.

— Vậy Thuận cũng không có ăn khao.

Về tới ngã rẽ. Hậu và Thuận quẹo vào một ngã. Phiến và Hài quẹo vào một ngã. Hài đưa Phiến về tới nhà. Hai đứa lại ngồi trên thềm nói chuyện. Chiều mang những giải nắng vàng từ đâu đến đổ

hết xuống khoảng sân nhà Phiến. Lá sầu đông cuối mùa rụng đầy dưới gốc. Phiến không buồn quét như mọi ngày. Nhất là tiếng chim sáo kêu trên đỉnh cây chiều nay sao mà não nuột thế không biết. Lâu lắm Phiến mới nói :

— Vậy hết hè này Hài lên tỉnh học rồi nhỉ ?

— Tháng tới.

— Hôm nay cũng là giữa tháng rồi còn mười lăm ngày nữa thôi. Thời gian đã đi mau như chiếc thoi dệt. Chỉ có mình Phiến ở lại. Và sẽ vào ngồi lớp Tiếp liên với ông thầy mới.

— Khi lên tỉnh cuối tuần Hài sẽ về chơi với Phiến. Nhưng Phiến phải nhớ kể chuyện ông thầy mới cho Hài nghe với à nhe.

Phiến gật đầu :

— Thì kể. Nhưng sợ lớp học thiếu ban bè, buồn quá chả có việc gì để kể cho Hài nghe .

— Buồn cũng kể. Rồi Hài sẽ kể chuyện trên tỉnh cho Phiến nghe.

— Trường tỉnh chắc lớn hơn trường mình.

— Eo ơi, trường Lê ngọc Hân lớn gấp trăm trường mình. Lại có mấy tầng lầu. Đẹp ghê lắm.

— Còn trường Nguyễn đình Chiểu ?

— Ở bên kia đường. Đối diện với hông trái trường Lê ngọc Hân, cũng lớn lắm. Nhưng không đẹp bằng trường Lê ngọcHân đâu.Năm nay con nhà Hậu con nhà Thuận học ở đó.Mặc đồng phục quần tây xanh áo sơ mi trắng cụt tay. Oai ghê lắm.

— Còn trường Hải mặc đồng phục gì ?

— Áo dài trắng. Trên ngực có gài phù hiệu trường. Oai không ?

Phiến chớp mắt :

— Oai ghê nhỉ.

Hải cũng ngó ra khoảng sân, bàng hoàng hỏi :

— Chiều nay Phiến không quét lá sầu đông à ?

— Không.

— Sao vậy.

— Tự nhiên Phiến không muốn làm gì hết.

Hải chớp mắt nói thật nhỏ :

— Phiến buồn ?

Phiến gật đầu nói như muốn khóc :

— Buồn chết người.

— Hải cũng buồn chết người.

— Năm nay vào lớp có mình Phiến giữa những bạn bè xa lạ, chỗ ngồi lạ, ông thầy lạ. Cái gì cũng lạ hết chắc Phiến học không nổi.

— Thì Hải cũng vậy.Nhưng phải cố gắng chứ biết làm sao bây giờ.

Phiến nói :

— Hải nhớ biên thư thường nhé. Và nhớ cuối tuần về chơi không thì Phiến giận đấy.

— Phiến cũng vậy. Trên tỉnh người ta mong thư của Phiến ghê lắm. Không có thư thì Hải khỏi viết về đi.

Phiến cười héo hắt. Chợt sực nhớ tới Hậu, Phiến nói :

— Bây giờ chả cần giữ ná thung của Hậu làm gì nữa. Cứ trả lại cho Hậu đi Hải nhé ?

Hải gật đầu cười :

— Trả thì trả. Nhưng cấm không cho con nhà ấy bắn chim sáo trên ngọn sầu đông của Phiến nữa.

Phiến buồn bã nói :

— Thôi chả cần ngăn cản Hậu làm gì. Rồi tất cả sẽ bỏ làng này mà đi ấy mà. Phiến ở lại một mình, sao cũng được.

Hài cười khúc khích :

— Hậu phải mất con sáo cho Hài rồi đó. Vì Hài đã thắng cuộc.

— Ừa nhỉ.

— Được con chim sáo của Hậu thích ghê. Hài sẽ dạy nó nói.Phiến đừng buồn nữa đừng khóc nhè nữa.

Phiến cấu bạn lườm :

— Cứ chế Phiến không.

Hài cười khúc khích ; Phiến hỏi :

— Chừng nào thì Hậu mất con sáo cho Hài.

— Không biết nữa. Nhưng mình thắng cuộc mình muốn bắt bao giờ mà chả được phải không ?

— Nhỡ Hậu không chịu thì sao ?

— Không chịu thì cũng phải chịu.

— Hài tàng ghê.

— Phải làm như vậy Hậu mới không dám bắt nạt lại mình. Chứ như Phiến cái gì cũng hiền hết dễ bị người ta bắt nạt lắm.

Phiến bỗng ngó Hài nói :

— Thôi Hài ạ. Đừng bắt sáo của Hậu làm gì.

Hài cũng sẽ đi lên tỉnh, làm sao nuôi sáo cho được. Để ở nhà nó đói chết tội nghiệp lắm. Cứ để cho Hậu nuôi đi.

Hài lầm bầm :

— Ừa nhỉ. Thế mà Hài quên đi. Nhưng mình cũng phải « dọa » Hậu chơi chứ.

— Hài ác ghê !

Hài toét miệng cười. Hai đứa đột nhiên nhìn ra ngoài rào, nắng chiều làm ánh lên những cánh chuồn chuồn bay vờn ngu ngơ trên những chấn rào thưa.

Phiến không còn thích đeo đuổi theo những cánh chuồn chuồn nữa. Những trò chơi một thời ấy nó đã theo thời gian đi qua không trở lại.

Ngày tháng thì cứ chất chồng thêm nỗi buồn. Khiến Phiến không dám sửa soạn cho mình một niềm vui nào hết.

Phiến đã khai trường hai hôm.

Bọn học trò lên tỉnh học niên khóa này vẫn còn ở nhà.

Hài vẫn sang nhà Phiến chơi trong những ngày thảnh thơi cuối cùng chờ chuyến đi lên tỉnh. Mỗi chiều đi học về tới ngã rẽ Phiến vẫn thấy Hài đứng chờ mình dưới hàng soan tây.

Hai đứa đi nốt con đường về nhà Phiến. Có khi nói toàn chuyện đâu đâu chả ăn nhằm gì tới hai đứa.

Phiến biết Hài đã cố không nói tới chuyện lên tỉnh học để tránh cho Phiến những giọt nước mắt tủi thân.

Bọn Hậu, Thuận vẫn đá banh ngoài sân cỏ mỗi buổi chiều.

Con trai hình như không biết buồn. Bọn Hậu có nhiều trò chơi quá, hình như không có trò chơi nào làm cho Hậu chán.

Còn Phiến và Hài chỉ chơi đánh chuyền được một lát Phiến nghĩ ngay đến ngày mai ngày mốt rồi Hài sẽ đi, bọn Hậu sẽ bỏ làng này mà đi lên tỉnh chỉ còn mỗi mình Phiến ở lại với niên học dài đăng đẳng.

Tự nhiên những giọt nước mắt ứa ra trong khóe mắt Phiến.

Và Phiến không tài nào tiếp tục trò chơi được.

Chiều nay còn một giờ là tan học.

Thầy Huân đang giảng một bài học thuộc lòng.

Giọng thầy trầm xuống những đoạn buồn làm Phiến muốn khóc :

Bài thơ của Vũ đình Liên.

Phiến nghe thầy đọc :

Mỗi năm hoa đào nở
lại thấy ông đồ già
bày mực tàu giấy đỏ

bên phố đông người qua

. . . .

những người muôn năm cũ

hồn ở đâu bây giờ ?

«Mỗi năm hoa Đào nở». Phiến vẫn có cái lo âu kỳ cục là sợ mùa hoa Đào sẽ không nở ra cho một đời người. Bởi vì mùa Xuân nó sẽ nhạt dần theo với từng năm, ngày tháng làm cho Phiến lớn thêm một chút.

Cao hơn bây giờ một chút. Hai câu cuối cùng của bài thơ làm Phiến buồn rười rượi, nỗi buồn nó ngơ ngác như hai mắt con chim sẻ bay lạc vào thềm lớp học.

«Những người muôn năm cũ, hồn ở đâu bây giờ» ?

Bạn bè của Phiến rồi cũng sẽ trở thành những người muôn năm cũ.

Một năm, hai năm thời gian mang bụi phủ lên những mặt gương trong soi mặt bạn bè rồi một lúc bàng hoàng nhớ đến Phiến cũng sẽ tự hỏi :

— « Những người muôn năm cũ, hồn ở đâu bây giờ » ?

Thầy Huân giảng bài hay quá. Cả lớp đứa nào cũng ngồi khoanh tay lên bàn lắng nghe.

Thầy còn trẻ măng nên rất thích hợp với lũ học trò. Thầy hay ngừng giữa bài để kể chuyện cho học trò nghe.

Chuyện trên tỉnh, chuyện cổ tích v.v., dưới mắt Phiến chuyện gì thầy Huân cũng biết cả, mà chuyện nào của thầy cũng hay, cũng ý nhị. Thầy vừa giảng bài vừa đi đi lại lại trên bục gỗ.

Phiến khám phá ra có những lúc mắt thầy thật xa xăm. Chả biết Phiến có khi nào xa xăm như vậy không nhỉ ? Lớp học buổi chiều với âm thanh của gió đàn, ngoài những đỉnh cây.

Tiếng chim hót rời rã gọi nắng cuối ngày. Thật buồn. Chép bài xong. Vừa lúc tiếng trống tan học nổi lên. Phiến ôm cặp đứng dậy ra sắp hàng ngoài cửa lớp.

Bạn bè có những đứa còn ở lại quen mặt nhưng không thân thiết. Ngoài ra toàn là lạ mặt.

Phiến chưa nói chuyện với đứa nào. Hai buổi

học đầu tiên còn ngại ngùng như con sâu phân vân trước chiếc lá cây sau cơn mưa.

Thầy cho tan hàng, Phiến đi thật nhanh ra đường. Bất ngờ có tiếng của Hài gọi tíu tít phía sau lưng :

— Phiến ! Phiến !

Phiến quay lại thấy Hài đạp xe chạy tới. Hài cười :

— Lên Hài chở về.

Phiến leo lên ngồi cho Hài chở. Chiếc xe lách giữa đám đông bọn học trò để ra đường lớn. Phiến thúc vào hông Hài nói :

— Chạy một vòng chợ nghe Hài. Hài gật đầu bóp chuông inh ỏi. Bọn học trò dạt ra nép vào hai bên đường nhường cho Hài đi, Phiến nói :

— Hài bóp chuông chi mà lắm thế ?

Hài cười :

— Ấy. Thế tụi nó mới chịu tránh.

Có đứa nào từ phía sau la lớn :

— Con nhỏ Hài ỷ thi đậu trường tỉnh rồi làm tàng.

Hài định dừng xe lại cự.

Nhưng Phiến cấu nhẹ Hài một cái nói :

— Mặc kệ bọn nó. Hơi đâu mà cãi.

— Nhưng tụi nó nói vậy thật ức.

— Không có thì thôi, việc gì mà ức.

Hài cười :

— Ừa « nhảy ».

Và lại đạp xe đi. Phiến yêu cầu Hài đong xe mấy vòng chợ. Vừa đi Phiến vừa kể cho Hài nghe hai buổi học đầu tiên với ông thầy mới. Phiến khen ông thầy hết lời làm Hài cũng phải hít hà.

— Phải chi không lỡ... thi đậu trường tỉnh năm nay Hài cũng sẽ học ông thầy mới thì vui ghê nhỉ ?

— Ông thầy giảng bài hay ba chê. Nghe xong mình cũng đã thuộc bài rồi khỏi cần về nhà học lại.

— Ghê thế à ?

— Chứ sao. Hài vào học sẽ biết. Phiến đã

thuộc làu làu bài thơ Ông Đồ già của Vũ-Đình-Liên thầy mới giảng xong đó.

Bài thơ hay và cảm động lắm Hài ạ. Hai đứa vừa đạp xe vừa nói chuyện. Mà đã dong xe đến mấy vòng chợ. Phiến nói :

— Thôi về đi Hài.

Hài gật đầu đạp xe quẹo ra đường về làng.

— Buồn quá Hài nhỉ.

— Gì mà buồn ?

— Hài sắp lên tỉnh rồi.

— Ừa, buồn ghê.

— Năm nay học trò lạ mặt hết. Mấy đứa quen thì lại không thân thiết như Hài. Đi học về một mình buồn ghê.

— Rồi Phiến sẽ chơi thân.

— Có ai đâu mà chơi thân.

Hài cảm động muốn khóc khi nghe Phiến nói câu đó.

Chiếc xe đạp chạy chậm lại, con nhà Hài chớp

mắt lia lịa. Nó mong cho bây giờ mình sẽ không lên tỉnh học nữa để ở nhà đi học với Phiến vui hơn.

— Sao không chạy mau lên Hài.

— Chạy nhanh hết con đường này rồi làm sao ?

— Hài sợ hết con đường này lắm à ?

— Sợ chứ. Vì mai mốt Hài đâu có chở Phiến đi một lần nào nữa như lần này. Bây giờ đến con nhà Phiến cảm động. Tự nhiên Phiến cũng mong cho con đường quen thuộc dài thêm ra để hai đứa chở nhau đi mãi.

— Phiến này.

— Gì cơ ?

Chốc nữa mình sẽ phải đi ngang qua sân banh đấy. Thế nào cũng gặp con nhà Hậu với lại con nhà Thuận.

— Hài có mang ná thung của Hậu theo không ?

— Có chứ.

— Sao Phiến không thấy ?

— Hài máng nó ở ghi đông xe phía trước nè.

Phiến dòm ra phía trước thấy cái ná thung của Hậu máng lủng lẳng Phiến cười :

— Mang trả con nhà Hậu à ?

— Thì Phiến dặn hôm trước đó.

— Ừa, thì mang trả lại cho Hậu. Chả cần giữ làm gì. Hậu cũng sắp lên tỉnh rồi.

Hài cười khúc khích :

— Trả ná thung cho Hậu thế nào mấy con chim sáo trên ngọn sầu đông trước nhà Phiến cũng chết hết.

— Phiến sẽ đuổi không cho chim sáo đến ăn trái sầu đông chín nữa thì làm sao mà Hậu bắn được.

— Nhỡ Phiến đuổi mà chim sáo không bay thì sao ?

— Sao lại không bay ?

— Ừa, biết đâu.

— Thì đành vậy. Hậu sắp lên tỉnh rồi chẳng lẽ giết hết chim sáo sao ?

Hài khen :

— Con nhà Hậu bắn ná thung tài ghê. Bắn một viên đạn lậ trúng một con chim.

— Sao Hài biết ?

— Hài thấy con nhà Hậu bắn hoài. Có một lần Hậu bắn thi với bọn xóm Rẫy. Bắn trái gòn ở tít mù trên cao thế mà Hậu bắn rơi cả ba trái với ba phát.

— Còn Thuận.

— Thuận cũng gần bằng Hậu.

— Hai con nhà ấy cừ ghê.

— Hôm nay có trận phục thù của Lộc Thuận nữa đấy.- Mình đi ngang sân banh dừng lại xem Phiến nhé.

Phiến gật đầu :

— Xem thì xem nhưng nếu lỡ Phú Vang bị thua thì ức chết được.

Hài quả quyết :

— Làm sao mà thua. Phú Vang cừ lắm. Nhất là Hậu mí lại Thuận, hai cầu thủ gạo cội của đội cầu lớp nhất.

Hai đứa cười khúc khích. Khi về ngang tới sân banh Hài dừng xe lại giữa lúc hai đội cầu nhóc tì đang tranh đua ráo riết.

Hậu và Thuận cũng đang trông thấy con nhà Hài và con nhà Phiến đứng coi phía trên. Nên cố sức dành banh để biểu diễn cho hai con nhỏ lác mắt chơi.

Chiều nay là trận phục thù của Lộc Thuận. Và hiệp này là hiệp thứ nhì. Hai bên vẫn còn huề 0—0.

Nghĩa là vẫn chưa bên nào tung lưới bên nào.

Càng về chiều trận đấu càng sôi nổi. Con nhà Hậu cũng như con nhà Thuận đều nhất quyết mình phải là người lập công đầu.

Để làm lác mắt con nhỏ Phiến và con nhỏ Hài chơi. Vì từ lúc Phiến và Hài dừng xe lại xem bọn nhóc phục thù nhau bằng quả banh da, Hậu và Thuận nôn nao trong lòng. Cứ mong cho banh đến chân mình để được phô trương tài nghệ.

Phiến nhìn bọn nhóc chạy đuổi tung cát bụi

mịt mù, lâu lâu lại có đứa ngã kênh ra rồi ôm chân nhảy cò cò. Phiến hít hà nói :

— Nhỡ có ai gẫy dò thì làm sao ?

Hài cười :

— Làm sao mà gẫy dò được ?

— Đá banh thấy mà khiếp. Sao tụi con trai bày nhiều trò quá Hài nhỉ! Bọn mình chơi đánh chuyền có sao đâu, lại vui nữa.

— Con trai mà. Họ còn nhiều trò chơi khiếp hơn nữa Như là đánh trận giả. Nếu Phiến thấy chắc Phiến toát mồ hôi lạnh.

— Ghê thế à ?

Hài gật đầu :

— Ghê lắm. Hài mà còn phải toát mồ hôi nữa chứ đừng nói tới Phiến. Dưới sân cỏ banh bây giờ đang ở trong chân của Phước con nhà này đem xuống giữa sân phóng thẳng cho Chính. Hai địch thủ Lộc Thuận đuổi theo. Chính đưa banh cho Thuận. Con nhà này như bắt được và

giữ miết banh trong chân và lừa như bay xuống sát khuôn thành LộcThuận. Bọn nhóc Phú Vang hò reo.

— Sút mau, sút mau. Hết ga đi Thuận.

— Cho một đường chéo góc là ăn chắc.

— Bỗng đi. Sức mấy nó đỡ nổi. Thuận được gà nhà thổi bong bóng bay nên hăng tiết vọt luôn qua Quang điên và Bình sức. Quang điên lại giở trò đốn cây, nó ngã người xuống sau lưng Thuận và phạng một cái vào chân con nhà này.

Thuận ngã nhoài nhưng banh lại vào trong chân của Chính. Ba bốn địch thủ Lộc Thuận dàn hàng ngang chặn trước khuôn thành. Chính phóng banh sang cho Hậu,con nhà này đưa banh ra ngoài góc phóng xà vào bất ngờ.

Thủ môn Lộc Thuận bó tay. Banh đi luôn vào góc lưới. Phú Vang vỗ tay rầm trời. Cũng vừa lúc trọng tài Khánh thổi còi mãn trận đấu với tỷ số 1-0 cho Phú Vang.

Hôm nay con nhà Hậu và con nhà Thuận không say men chiến thắng nữa. Hai đứa tách khỏi

bồ nhà chạy lên chỗ Phiến và Hài đứng thở phì phò nói :

— Hôm nay mình lại thắng. Hách không ?

Thuận thổi bong bóng cho Hậu :

— Nhờ công của Hậu đấy, Hậu sút bất ngờ khiến thằng gôn của Lộc Thuận bó tay. Hài khen vùi :

— Hậu tài ghê.

Con nhà Hậu sướng phồng mũi. Nó quẹt mồ hôi trên trán, nó thấy buổi chiều đẹp vô tả.

Phiến cười vuốt thêm Hậu :

— Phiến theo dõi từ lúc trái banh trong chân Hậu cơ. Tin chắc thế nào Hậu cũng ghi bàn thắng cho Phú Vang :

Hậu muốn nhẩy cỡn lên sung sướng bất ngờ này. Con nhà Phiến đã khen nó nức nở chả bù mấy lần thắng Lộc Thuận đến mấy quả mà chả nghe Phiến nói một câu buồn thấy mồ.

Con nhà Thuận đứng tiu nghỉu. Vì chiều nay nó không ghi được bàn thắng nào. Bao nhiêu chiến

công đều ở trong tay Hậu. Nó buồn thiu, Phiến biết ngay nên cũng khen Thuận :

— Còn Thuận cũng cừ ghê. Lừa banh như chớp.

Hài phụ họa :

— Thật đấy. Xem Thuận lừa banh hồi hộp ghê.

Thuận sáng mắt :

— Hài có theo dõi ?

— Theo dõi từ đầu.

Thuận tạm quên nỗi buồn tự nãy giờ. Hài khen là Thuận vui rồi. Bao nhiêu chiến công cứ thí cho nhà Hậu đi. Thuận chỉ thích được Hài khen thôi.

— Hôm trước thua hôm nay lại thua, chắc Lộc Thuận ức lắm Hậu nhỉ !

— Ức đến tối tăm mặt mũi. Chúng nó đá chưa « đề » bằng Phú Vang đâu.

Ít nhất cũng phải... mười năm nữa...

— Sao lâu vậy ?

— Muốn bằng Phú Vang đâu phải dễ. Phải « trui rèn » và lấy thêm kinh nghiệm nhiều.

— Mười năm vẫn còn là... quá ngắn. Phải hông Thuận ?

Thuận gật đầu :

— Phải. Mười năm chỉ mới bằng Phú Vang thôi.

Muốn hơn phải đợi thêm vài năm nữa.

Phiến kêu lên :

— Eo ơi. Ghê quá nhỉ ?

Bây giờ Hậu mới nhớ :

— Phiến đi học về ?

Phiến thoáng buồn :

— Phiến học đã hai hôm rồi.

— Vui không ?

Phiến lắc đầu :

— Chả có gì vui hết.

— Còn ông thầy mới như thế nào. Chắc là khó ghê lắm nhỉ ?

Phiến được dịp khen thầy mới :

— Không khó đâu. Thầy dễ ợt.

Lại giảng bài hay ba chê. Nghe xong cũng đủ thuộc.

Hậu nịnh :

— Tại vì Phiến thông minh. Chứ như Hậu dù ông thầy đó có giảng bài hay cách mấy Hậu về nhà học mới hy vọng thuộc.

— Thật đấy.

— Thì thật.

Hài ra dấu cho Phiến. Hiểu ý. Phiến gật đầu, và nói :

— Không có ná thung mấy tuần nay chắc cậu buồn lắm nhỉ ?

Hậu cười :

— Chỉ thấy nhơ nhớ thôi. Chứ không dám buồn.

— Sao vậy ?

— Vì Phiến giữ Hậu làm sao mà dám buồn.

— Đâu có. Ná thung của Hậu Hài giữ mà.

— Thì Hài giữ cũng như Phiến giữ. Vì ý kiến giữ ná thung là ý kiến của Phiến mà.

Phiến cười :

— Và Hậu giận ?

Hậu lắc đầu quầy quậy :

— Đâu có. Hỏi Thuận đi.

— Bồ với nhau mà hỏi làm gì.

— Đâu có, Thuận nó vô tư lắm phải không Thuận ?

Con nhà Thuận gật đầu :

— Vô tư ba chê.

— Không hỏi Thuận cũng biết rồi.

Thuận hỏi :

— Biết gì ?

— Biết hai người... về phe với nhau đấy.

Thuận cãi bừa :

— Không có về phe, hai đứa đều vô tư như nhau. Hài lấy ná thung đưa cho Hậu :

— Thôi trả lại Hậu nè. Hậu sắp đi rồi không giữ nữa làm gì. Phiến bảo thế đó.

— Phiến giận Hậu à !

Phiến lắc đầu :

— Không bao giờ giận.

— Tại sao ?

— Tại vì Hậu sắp lên tỉnh học rồi. Phiến có giữ ná thung của Hậu cũng vậy thôi.

Hậu lắc đầu :

— Hậu không lấy lại đâu,Hậu hứa là không bao giờ bắn chim sáo trên ngọn sầu đông của Phiến đâu.

— Tại sao ?

Vì Phiến sợ thấy chim sáo chết như hôm trước.

Phiến chớp mắt hỏi :

— Hậu hứa thật chớ ?

— Thật.

Phiến cười toe :

— Như vậy Hậu cứ lấy ná thung lại đi, miễn Hậu hứa như thế là được rồi. Phiến sợ thấy chim sáo chết lắm. Bắn nó chết Hậu sẽ mang tội.

Hậu ngần ngại cầm ná thung. Nó quàng luôn vào cổ rồi ung dung nói :

— Hậu không bắn chim sáo mà cũng « ra lệnh » cho Thuận và cả tụi kia nữa cũng không được quyền bắn, cải lệnh. Hậu sẽ...

Hài cướp lời :

— Hậu sẽ làm sao ?

— Hậu sẽ... phạng.

— Cả Thuận nữa ?

— Cả Thuận.

Hài rụt cổ lại :

— Eo ơi ghê nhỉ.Thế Thuận có sợ Hậu phạng không ? Thuận cũng làm bộ rụt cổ lại nói :

— Sợ lắm.

Hài mìa :

— Thuận làm bộ chớ sợ ai.

— Không sợ ai nhưng sợ bạn. Hài quay qua Hậu nói :

— Cái đó dĩ nhiên rồi. Sự quí mến không có tiền nào mua được.

— Nhưng Hậu sẽ mang chim sáo lại cho Phiến nuôi.

Hậu tin Phiến sẽ thương mến chim sáo như Hậu đã thương mến nó vậy. Hậu nói như sắp khóc.

Thuận tiếp lời bạn ?

— Phải đó. Phiến sẽ nuôi chim sáo thay Hậu.

Phiến cũng muốn khóc :

— Nhưng Phiến đâu biết cách nuôi.

— Hậu sẽ chỉ. Dễ ợt.

— Rồi Phiến sẽ dạy nó... Đánh chuyền.

Phiến lườm Hậu :

— Chim sáo mà biết đánh chuyền !

Cả bốn đứa cười khúc khích. Hậu đứng im lặng một lúc rồi buồn bã hỏi :

— Chừng nào thì Hậu sẽ mang chim Sáo lại nhờ Phiến nuôi ?

— Chừng nào Hậu đi ?

— Vài hôm nữa Hậu đi rồi, thôi ngày mai Phiến nhá. Để chim sáo «làm quen» với Phiến trước.

Phiến gật đầu, Hài nói :

— Mà Hậu phải kêu chim sáo đừng nói «Hài có xe máy mới, Hài có xe máy mới» nữa nhá.

Hậu cười :

— Nó nói bao giờ ?

— Khi nào Hài đạp xe ngang nhà Hậu là bị chim sáo trêu như thế.

— Sẽ không bao giờ chim sáo nói như vậy. Vì Phiến sẽ dạy chim sáo lại. Phải không ?

Phiến không trả lời Hậu được bởi nó đang cố giấu những giọt nước mắt sắp trào ra. Chiều nay màu trời như thấp xuống và cát bụi trên đường tự nhiên nhiều quá. Làm tâm hồn Phiến cũng mịt mù. Phiến quay qua Hài.

— Thôi mình về Hài.

Và Phiến leo lên cho Hài chở. Hậu và Thuận quay trở về sân banh với bạn bè.

Phiến nhìn con đường về nhà thấy mênh mang như một dòng sông.

TỪ KẾ TƯỜNG

ĐÃ XUẤT BẢN

TỪ KẾ TƯỜNG

Đôi Mắt Sầu Mây
Tuổi Phượng
Nhóc Tì Thuận
Suối Mây Hồng
Giọt Nước Mắt Trong Gia Đình
Hai Nhà Thám Hiểm Tí Hon
Lạc Loài
Trường Lớp Cũ
Bóng Nắng

NGUYỄN ĐAN TRƯỜNG

Quỳnh Như
Vườn Thu Mưa
Mùa Đông Cho Tuổi Thơ
Chiều Vàng
Mắt Biếc

NGUYỄN THIẾU NHẪN

Mùa Hè Năm Đó

LỆ QUYÊN

Vân Vi

ĐINH TIẾN LUYỆN

Giặc Vỉa Hè
Dế Than

UYÊN UYÊN

Yên Đơn Công Chúa
Đàn Tàu Ô

THY LINH

Xâu Chuỗi Hạt Trai
Ngọn Suối Thần

VŨ LANG

Màu Trắng Anh Đào

MAI TRINH

Hoàng Tử Tóc Tiên
30 Ngày Trên Hoang Đảo
Hai Đứa Con Côi

CÔ THANH TÙNG

Giòng Sông Cái Cối

« Thám hiểm Không gian »

Một bộ truyện khoa học giả tưởng đặc sắc nhất của Tủ sách **TRĂM HOA**

ĐÃ XUẤT BẢN :

1. Lạc Trong Không Gian
2. Phi Thuyền Liên Hành Tinh
3. Hỏa Tinh Ác Hiểm
4. Thám Hiểm Kim Tinh
5. Người Khổng Lồ Một Mắt
6. Trong Lòng Đất Kim Tinh
7. Rừng Cây Biết Nói
8. Người Chân Ngựa
9. Mộc Tinh Nổi Loạn
10. Người Mũi Dài
11. Trường Xuân Bất Lão
12. Người Khỉ
13. Xứ Bảy Màu
14. Thoát Hiểm
15. Nguy Khốn
16. Phản Bội Hay Chịu Chết

TỒNG PHÁT HÀNH
280, Vĩnh Viễn Sàigòn (Q. 10)

Giấy phép số 2677/BTT/PHNT ngày 12/8/72

Giá 70$